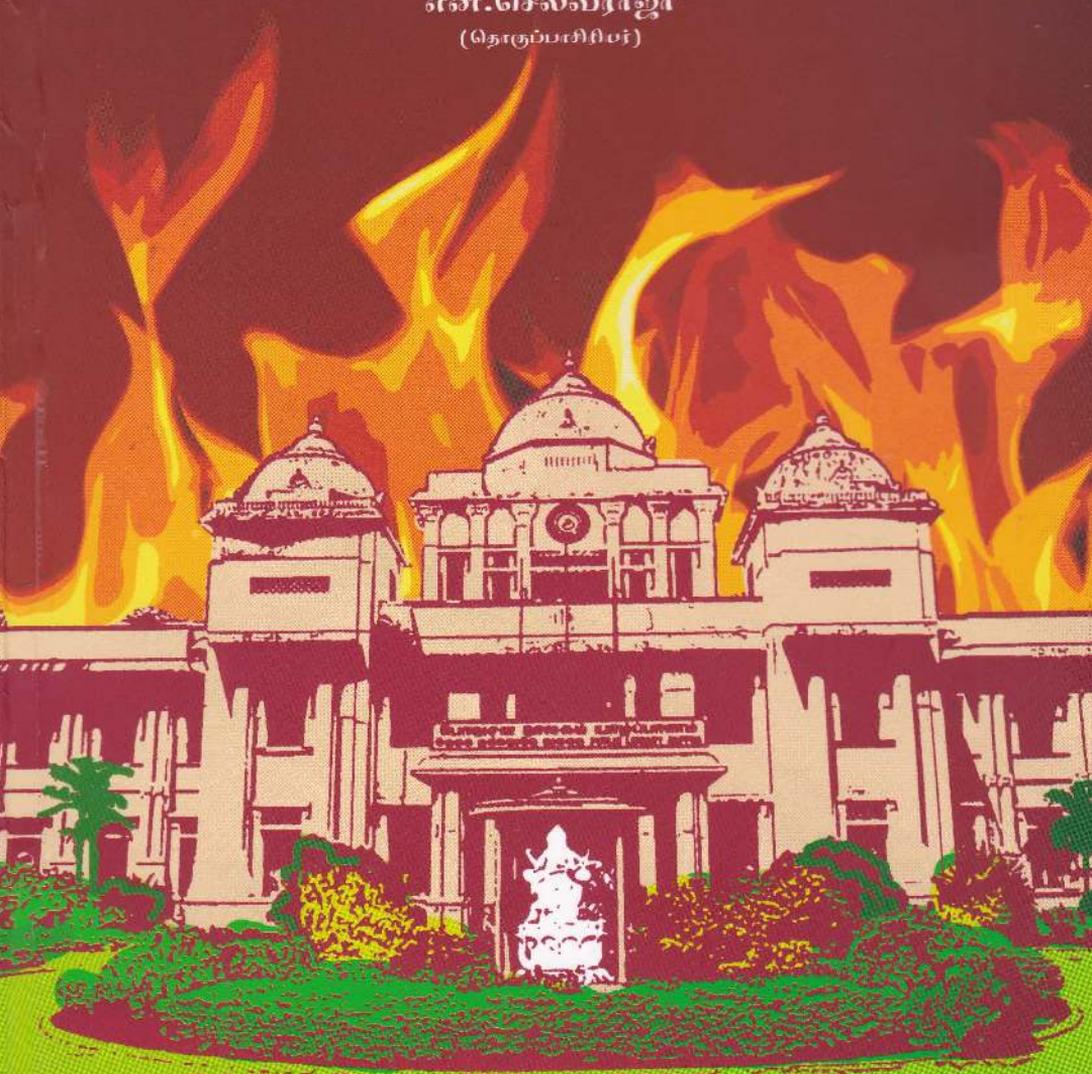

தின்ற தமிழர் தேட்டம்

யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றிய கவிதைத் தொகுப்பு

என்.செல்வராஜா
(தொகுப்பாசிரியர்)

அயோத்தி நூலக சேவைகள்

தீ தின்ற தமிழர் தேட்டம்

தீ தின்ற தமிழர் தேட்டம்

யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றிய கவிதைத் தொகுப்பு

என்.செல்வராஜா

(தொகுப்பாசிரியர்)

வெளியீடு

அயோத்தி நூலக சேவைகள்

பிரித்தானிய கிளை

டிசம்பர் 2013

நூல்விபரம்

தலைப்பு: தீ தின்ற தமிழர் தேட்டம்:
யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றிய கவிதைத் தொகுப்பு
தொகுப்பாசிரியர்: என்.செல்வராஜா
பதிப்பு: 1வது பதிப்பு, டிசம்பர் 2013
வெளியீட்டாளர்: அயோத்தி நூலக சேவைகள் ஐக்கிய இராச்சியக் கிளை
அச்சு: குமரன் அச்சகம், 39, 36வது ஒழுங்கை வெள்ளவத்தை, கொழும்பு 6
அட்டை வடிவமைப்பு: செ.கௌதமன்
சர்வதேச தராதர புத்தக எண் (ISBN): 978-0-954944-10-0
பக்கங்கள்: 110
விலை: 350/=

Bibliographical Data

Title: Thee Thindra Thamilar Thettam:
Collection of Poems on Jaffna Library
Compiler: N.Selvarajah
Edition: 1st edition, December, 2013
Published by: Ayothy Library Services, UK Branch
Printed by: Kumaran Press, 39, 36th Lane, Colombo 6, Sri Lanka
Cover Design: S.Gauthaman
ISBN: 978-0-954944-10-0
Pages: 110
Price: 350/=

இந்நூல் யாழ்ப்பாண நூலக உறுதியர் நலன்புரிச் சங்கத்தின் நிதியுதவிக்காகத் தயாரித்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. மேலதிக நிதி வழங்க விரும்புவோர் கீழ்க்கண்ட வங்கிக் கணக்கில் தாங்கள் விரும்பும் பணத்தொகையைச் செலுத்தி உதவலாம்:

Jaffna Public Library Welfare Association
Hatton National Bank (HNB) Account No: 016020022644

© Copy Right 2013 by Nadarajah Selvarajah

All Rights Reserved. No part of this publication may be reproduced or utilised, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the author.

காணிக்கை

யாழ்ப்பாண நூலகம் ஆரம்ப கட்ட வளர்ச்சிப்படிக்களில் நின்ற வேளையிலும், இடைநடுவில் எரியூட்டப்பட்ட பின்னர் சாம்பல் மேட்டிலிருந்து அதனை மீட்டெடுத்த வேளையிலும், அதனைத் தொடர்ந்த போர்க்கால இடப்பெயர்வுகளின் போதும், பின்னைய புளரமைப்புக் காலகட்டத்திலும், பல்வேறு சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் அந்த அறிவாலயத்தின் ஊனாயும் உயிராயும் நின்று பணியாற்றிச் சென்றவர்களுக்கும், அவர்களது பணியைத் தொடரும் இன்றைய பொது நூலக ஊழியர்களுக்கும் இந்நூலைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

- தொகுப்பாசிரியர்

கவிதைகளில் தம் உணர்வை வடித்தவர்கள்

- அனஸ்திக்கா, ஏ.எஸ். 21
ஆதவன், க. 24
ஆனந்தராஜா, தர்சினி 26
இதயராஸ், இரா. 31
இராகுலன், ஆர். 33
இலங்காதிலகம், க. 34
இலங்காதிலகம், வேதா 35
இளைய அப்துல்லாஹ் 37
க்ரிஸ் நியுபி 39
கலைக்கதிர், சோ.சி. 41
கனகரவி 43
கோபிநாத், ந. 44
சார்ள்ஸ் (ஐங்கரன்) 48
சாருமதி (க. யோகநாதன்) 49
சிவநாதன் நகுலா 53
சேரன், உ. 54
சோதியா 55
ஞானசம்பந்தன், இரா. (சம்பந்தன்) 56
தமிழ்நதி 57

- தனுஷா, பி. 58
- திருப்பரங்குன்றன், சு. 62
- தில்லையம்பலம், வாசுகி 64
- நுஹ்மான், எம்.ஏ. 68
- பத்மநாதன், சோ. 70
- பரமசிவன், க. 71
- பாலபாஸ்கரன், செளமி பூ. 72
- பிரதீபா, இரா. 73
- பிரான்சிஸ், விஜயா 75
- புதுவை சீனு தமிழ்மணி 77
- பேனா மனோகரன் 79
- மட்டுவில் ஞானகுமாரன் 81
- முருகையன், இ. 83
- யுகசாரதி (கருணாநந்தராஜா, எஸ்.) 86
- ரதீஸ்வரன், சுப்பிரமணியம் 90
- ரொக்ஷினி, ஜே. 93
- வில்வரத்தினம், சு. 95
- வீரகத்தி, க. 98
- கோபன் மகாதேவா (ஆங்கிலம்) 101
- நுஹ்மான், எம்.ஏ. (ஆங்கிலம்) 104

அறிமுகக் குறிப்பு

ஒரு தேசத்தின் வரலாறு எப்போதும் வென்றவர்களாலேயே எழுதப் படுகின்றது. இன்று நாம் வாசிக்கும் ஆரம்பகால உலக வரலாற்று நூல்களைக் கூர்ந்து நோக்கினால் அவை ஆக்கிரமிப்பாளர்களாலும், காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களாலும், அவர்களின் சிந்தனைப் பள்ளிகளில் மூளைச்சலவை செய்யப்பட்ட சுதேசிகளாலும் எழுதப்பட்டனவாகவே பெருமளவில் இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

ஆளுமவர்க்கத்தின் பார்வையில் அமைந்த இத்தகைய வரலாற்று நூல்கள் எதிர்காலம் எதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென அவர்கள் தீர்மானித்தார்களோ அவற்றையே உள்ளடக்கமாகக் கொண்டிருப்பது வழமை. தம்மால் தோற்கடிக்கப்பட்டவர்களின் நியாயங்கள், தியாகங்கள் எல்லாம் அவற்றில் மழுங்கடிக்கப்பட்டிருக்கும். வென்றவர்கள் இருந்தால் தோற்றுப் போனவர்களும் இருக்கவே செய்வர். இது இயற்கையின் விதி. அப்படியாயின், வரலாற்றில் அடக்கப்பட்டவர்களின் பக்க நியாயங்களை எடுத்துக் கூறும் வரலாறுகள் எங்கே புதையுண்டு போயின என்று தேடும்போது எமக்கு அவர்களால் அவ்வப்போது எழுதிவைக்கப்பட்ட ஆக்க இலக்கியங்களே பார்வைக்கு எஞ்சியிருக்கின்றன. அது நாட்டாரிலக்கியமாகலாம், கவிதையாகலாம், நாவலாகலாம், சிறுகதையாகலாம், ஏன் கடிதங்களாகவும் கூட இருக்கலாம். அந்த இலக்கிய வரிகளுக்குள் கூர்ந்து பார்த்தால் சொல்லப்படாத செய்திகளாக வரலாற்றுத் தகவல்கள் பல உருமறைப்புச் செய்யப்பட்டு ஒரு வரலாற்று மாணவனின் வருகைக்காகக் காத்திருப்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

பண்டைய இலக்கியங்களில் கூட பெருமளவில் ஆளும் வர்க்கத்தின் பெருமைபேசும் இலக்கியங்களே பாதுகாப்பாகச் சந்ததி வழியாகப் பெருமையுடன் கடத்தப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. ஆளும் வர்க்கத்தால் பாதிக்கப்பட்ட குடிமக்களின் இலக்கியங்கள் அண்மைக்காலம் வரை வாய்மொழி இலக்கியங்களாகவே காலம்காலமாக கர்ணபரம்பரையாகக் கடத்தப்பெற்று நின்று நிலைத்துவந்துள்ளன.

இராஜராஜ சோழனின் ஆட்சியை பொற்காலமாக வர்ணித்து அவனால் கட்டப்பட்ட தஞ்சைப் பெரியகோவிலைப் பெருமையுடன் அண்ணாந்து பார்க்கும் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் ஏராளம் உள்ளன. போரில் தோற்றவர்களிடமிருந்தும் வரிகட்டமுடியாதுபோன அப்பாவிக்குடியானவர்களிடமிருந்தும் தகுதியான பெண்களைத் தெரிவுசெய்து, உடலில் சூடும் போட்டு, கல்வெட்டுகளில் அவர்களின் பெயரையும் பதிவுசெய்து சுமார் 400 பேரை பெரியகோவிலில் தேவதாசிகளாக்கிய இராஜராஜன், மீதமிருந்த பெண்களை பெரியகோவிலின் கொட்டாரத்தில் நெல்குற்ற அனுப்பினான் என்ற அவல வரலாறு பெரிதுபடுத்தப் படவில்லை. இவை கல்வெட்டுகளின் வழியாகவும் பிற இலக்கியங்களின் வழியாகவுமே பின்னைய காலத்தில் வரலாற்றாசிரியர்களின் தேடலில் அகப்பட்டு சோழ சாம்ராச்சியம் பற்றிய அவர்களது வரலாற்றுப் பார்வையை விரிவாக்கியது. இந்தப் பின்புலத்திலேயே நாம் யாழ்ப்பாண நூலகத்தின் வரலாற்றையும் பார்க்கவேண்டும் என்று கருதுகின்றேன்.

1981 மே 31 இன் நள்ளிரவுக்குப் பின்னர் ஆளும் வர்க்கத்தினால் தீக்கிரையாக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றிய துயர்மிருந்த வலிகளை இன்றைய மீள்கட்டமைப்பினால் 'சரிக்கட்டி விடலாம்' என்ற உணர்வு ஆளும்வர்க்கத்தினரை 'புத்தகமும் செங்கல்லும்', 'வெண்தாமரை இயக்கம்' போன்ற திட்டங்களை அமுலாக்கத் தூண்டியிருக்கலாம். அதன் வெளிப்பாடாகவே இன்று யாழ்ப்பாண நூலகம் தென்னிலங்கை மக்களுக்கு நல்லதொரு காட்சிப்பொருளாக கைமாறியுள்ளது. முன்னர் போரின் சாட்சியமாக நின்ற அதே நூலகம் கால மாற்றத்தால் நல்லிணக்கத்தின் தூதுவனாகக் காட்சியளிக்கின்றது.

காலக்கிரமத்தில் புதிய சந்ததிகள் யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகத்தின் புது வளர்ச்சியின் வேகத்தில், அதன் கம்பீரமான தோற்றத்தில் தமது முன்னோரின் வேதனைகளைக் கண்டுகொள்ளாத நிலை எழக்கூடும். போர்க்கால யாழ்ப்பாணத்தில் துப்பாக்கிச் சன்னங்களினால் துளையிடப்பட்ட யாழ்ப்பாண நூலகக் கட்டிடத்தின் துவாரங்கள் பூசிடமெழுதிப் புதுமெருகூட்டப்பட்டு அவற்றின் பழைய சுவடே தெரியாது மறைக்கப் படலாம். அன்று நூலகத்தைக் கட்டியெழுப்ப களியாட்டவிழாக்கள், கொடித் தினங்களின் மூலம் ஊரெங்கும் திரிந்து ஊனுறுக்கமின்றி நிதிதிரட்டிய எம்மவர்களின் உண்டியல்களின் சில்லறைக் குலுக்கல்

ஒலி, இன்று பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் யாழ்ப்பாண நூலகத்துக்கு அள்ளிக்கொடுக்கும் பெருநிதியின் கனதியில் ஒருவேளை அடிபட்டுப் போய்விடலாம். ஆனால் இந்த நூலகத்தை உயிரினும் மேலாக நேசித்த எம்மக்களின் அக உணர்வுகள் என்றுமே மழுங்கடிக்கப்பட்டு விடக்கூடாது.

அந்த வகையில் இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு தமது மனதுக்கு நெருக்கமானதொரு அறிவாலயத்தை அநியாயமாகப் பறிகொடுத்த ஒரு இனத்தின் வலியுருந்த வரிகளைக் கொண்டுள்ளது. இத்தொகுதியிலுள்ள கவிதைகள் பத்துறை சார்ந்தவர்களாலும், பல்வேறு இலக்கியத்தரம் கொண்டவர்களாலும் அவ்வப்போது எழுதப்பட்டவை.

இத்தொகுப்பில் ஈழத்தின் முதுபெரும் கவிஞர்களான முருகையன், எம்.ஏ. நுஹ்மான், சோ. பத்மநாதன், பண்டிதர் விரகத்தி, சு. வில்வரத்தினம் போன்றோரின் கவிதைகளும் உள்ளன. சாம்பல் குவியலின் நடுவே நின்று தீ தின்ற நூல்களின் பக்கங்களின் கருகிய நெடியைச் சுவாசித்த படி எழுதப்பட்ட ஒரு அமெரிக்கப் பயணியின் கவிதையும் இதில் அடங்கியுள்ளது. தாயக மண்ணில் வாழ்ந்துவரும் மாணவச் சமூகத்தை நோக்கி “யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றிய கவிதை எழுதுங்கள்” என்றதும் தாம் நேரில் காணாத போதிலும் கேள்விஞானத்தில் அதனைக் கவிதையாக எழுதிய சாதாரண பள்ளி மாணவரின் கவிதைகளும் உண்டு. புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தபோதும் மனதில் மாறாத வலிகளைச் சுமந்து நிற்கும் புகலிடக் கவிஞர்களான யுகசாரதி- கருணானந்தராஜா, இளைய அப்துல்லாஹ், வேதா இலங்காதிலகம், நகுலா சிவநாதன் போன்றோரின் கவிதைகளும் இதில் அடங்குகின்றன.

மொத்தத்தில் பல்வேறு காலகட்டங்களிலும் பல்வேறு ஊடகங்களிலும் வெளியாகிய கவிதைகளை தரம்பிரித்துத் தேர்வுசெய்யாமல், அவரவரின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்து முடிந்தவரை நிறைவை நோக்கிய ஒரு தொகுப்பாகத் தேடித் தொகுத்து ஒரே நூலில் பதிவு செய்து வழங்கியிருக்கிறேன். வழமைபோலவே இதனையும் ஒரு முழுமையான தொகுப்பு என்னால் கூறமுடியாது. முழுமையை நாடியதொரு பணியே இது. இத்தொகுப்பில் இடம்பெறத்தவறிய கவிதைகளைக் கண்டறியும் எவரும் அதனை எனக்கு அனுப்பிவைத்தால் பின்னைய பதிப்புகளில் அவற்றையும் இடம்பெறச்செய்து இத் தொகுப்பினை முழுமையானதாகக் முயற்சிக்கலாம்.

இக்கவிதைகளில் நாம் தேடப்போவது சந்தம்மிசு கவிதைவரிகள் அல்ல. மரபுக்கவிதையின் இலக்கணங்களல்ல. நசுக்கப்பட்ட ஒரு இனத்தின் உணர்வுக் குவியல் மட்டுமே ஈழத்தமிழரின் பண்பாட்டுக் கருவூலமாக, அவர்களது கல்வியின் குறியீடாகத் திகழ்ந்து இனவாதத் தீயினால் பொசுக்கப்பட்ட அந்த அறிவாலயத்தை இழந்த வலியின் பதிவுகளாக இவை பத்திரப்படுத்தப்படுகின்றன. காலத்தால் அழியாத அவர்களது உணர்வுகளை இக்கவிதைகள் வரிகள்தோறும் தேக்கி வைத்திருக்கின்றன. இவையே யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றிய அந்த மண்ணின் மக்களின் இதயபூர்வமான மனப்பதிவு. எதிர்காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பொது நூலக வரலாற்றைப் படிக்கப்போகும் புதிய சந்ததியினருக்கு இப்பதிவை சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

என்.செல்வராஜா

தொகுப்பாசிரியர்

noolthettam.ns@gmail.com

தீ தின்ற தமிழர் தேட்டம்
யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றிய
கவிதைத் தொகுப்புக்கானதொரு அறிமுகம்

மாதவி சிவலீலன்

‘புனிதமுற்று மக்கள் புது வாழ்வு வேண்டில்
புத்தக சாலை வேண்டும் நாட்டில் யாண்டும்’

-பாரதிதாசன்

ஒரு நூலகத்தின் உன்னதத்தை உணராத கீழ்மக்கள் ஓர் இரவில் ஈழத்தமிழர் சொத்தாக விளங்கிய யாழ். நூலகத்திற்குத் தீயிட்டனர். இதனால் ஈழத் தமிழினம் நினைந்து நினைந்து வருந்துகின்ற விடயமாக யாழ். பொதுசன நூலகத்தின் வரலாறும் அமைந்துவிட்டது. இந்த வலிதனைத் தாங்கியதாக இக்கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவந்திருக்கிறது.

தென்கிழக்காசியாவிலேயே மிகவும் சிறப்புப் பெற்றதாகவும் பெறுமதி மிக்கதாகவும் பெருமைபெற்றிருந்த யாழ் நூலகம், தமிழ் இனத்தை வஞ்சம் தீர்ப்பதற்காக 1981 மே மாதம் 31 ம் திகதி நள்ளிரவு இலங்கை அரசின் காவற்படையினராலும், இராணுவத்தினராலும் தீக்கிரையாக்கப்பட்டதென்பது வரலாறு. இந்த ஈனச்செயல் மாறாவடுவாக தமிழ்மக்கள் மனங்களில் அமரமாகியுள்ளதனை நினைவுகூர்ந்து ஆண்டுதோறும் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் கவிஞர்கள் கவிதைகள் எழுதி வருகின்றனர். இவ்வாறு எழுதும் இத்தொடர்ச்சி ஒருபோதும் முற்றுப்பெறப் போவதில்லை.

ஒரு சமூகத்தின், இனத்தின், நாட்டின் வரலாற்றை, பண்பாட்டை, கலை, கலாச்சாரத்தை, அவற்றின் தொல்லியலை எடுத்தியம்பச் சான்றாக எப்போதும் எழுத்துருக்களே விளங்கியுள்ளன. எங்கே மொழி பேணப்படுகின்றதோ எங்கே இலக்கியம் பேணப்படுகின்றதோ அங்குதான் அந்த இனத்திற்கான அடையாளங்களும் செம்மையுறப் பேணப்படுகின்றன. அதன் தார்ப்பரியத்தை உணர்ந்தவர்களாக ஈழத்தமிழர் விளங்கியிருந்தனர். ஆயினும் என்ன? வரலாற்றுக்காலம்

முதலாக அவர்களது ஆக்கங்கள் திட்டமிட்டு அழிக்கப்பட்டு வருவது வரலாற்று நிகழ்வாகத் தொடர்ந்தவண்ணமே உள்ளன.

ஈழத்தமிழரைப் பொறுத்தவரை 13 ஆம் நூற்றாண்டளவிலேயே அவர்களது முதலாவது இலக்கியம் கிடைக்கப்பெறுகின்றது. ஆனால், அதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே காத்திரமான மொழியும் இலக்கிய முயற்சிகளும் இருந்திருக்க வேண்டுமென்ற அனுமானத்தை, நமக்குக் கிடைத்த முதல் நூலான 'சரசோதிமாலை'யின் இலக்கியத் தரத்தைக்கொண்டு மதிப்பிடமுடிகின்றது. அவை யாவும் இயற்கை அளர்த்தங்களுக்குள்ளாகியோ, அந்நூல்களின் முக்கியத்துவம் உணரப் படாமையினாலோ அல்லது திட்டமிட்ட அழிப்பினாலோ பின்னாளில் கிடைக்காமல் போயிற்று. இந்நிலைமை தொடர்ந்தும் இடம்பெறக் கூடாது எனும் நல்நோக்குடனேயே யாழ். நூல் நிலையம் க.மு. செல்லப்பா அவர்களினால் அவரது வீட்டில் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டு, நூல்கள் பராமரிக்கப்பட்டு பலராலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன. பின்னர் அவை விரிவான வாசகர் குழுவினருக்குப் பயன்படும் வகையில் வாடகை வீட்டில் பேணப்பட்டன. நாளுக்கு நாள் அதன் தேவை அதிகரிக்க, யாழ்.நகரசபை அந்நூலகத்தைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது. பின்னர் நூலகத்திற்கென நிரந்தரக் கட்டடம் கட்டப்பட வேண்டும் என்ற விருப்புடன் யாழ்.கோட்டைக்கு அருகாமையில் அதனை நிறுவுவதற்கான செயற்பாடுகள் 1953 இல் மேற்கொள்ளப்பட்டன. தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த பிரபல கட்டிடக் கலைஞர் நரசிம்மனைக் கொண்டு வடிவமைக்கப்பட்ட நூலகம் நிர்மாணிக்கப்படலாயிற்று.

யாழ்ப்பாணம் பெரும் வளம் மிக்க பூமியல்ல. கடலும் மண்ணும் ஆங்காங்கே பயிர் பச்சையும் மக்களின் உழைப்பும்தான் இங்கு கொட்டிக்கிடக்கின்றன. நகர மையத்தையொட்டியதாக கோட்டையும், முனியப்பர் கோவிலும், நகரசபையும், துரையப்பா விளையாட்டரங்கும், மத்திய கல்லூரியும், நீதிமன்றமும், சுப்பிரமணியம் பூங்காவும் உள்ளன. இச்சூழலிலேயே யாழ் நூலகமும் விளங்கி அவ்விடத்தைப் பொலிவுறச் செய்தது. திராவிடக் கட்டிடக்கலைப் பாணியில் நேர்த்தியும் கம்பீரமும் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்டு எழில்மிகு நூலகம் நிமிர்ந்து நின்றது. பின்னர் நாளடைவில் அது உலகத் தரத்தில் வைத்தும் பேணப்பட்டது. இதன்மூலம் தமிழர்கள் மட்டுமன்றி சிங்களவர்கள், முஸ்லீம்கள்,

ஏனைய நாட்டினர் யாவருமே தம் அறிவுப் பசிக்குரிய நூல்களைப் பெற்றுப் பயன்பெற்றனர்.

கிடைப்பதற்கரிய ஓலைச் சுவடிகள், புத்தகங்கள், ஒலிநாடாக்கள், 18ம் நூற்றாண்டில் வெளிவந்த பத்திரிகைகள், புகைப்படங்களென வாழ்நாட் சாதனைகளான அரிய சொத்துக்கள் அங்கே குவிந்திருந்தன. மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள், அறிஞர்கள் அனைவரும் மையமிட்டுச் சுற்றிநிற்க நூலகம் எப்போதும் களைகட்டிக் கொண்டிருந்தது. இதன் பெறுமதியை உணர்ந்திருந்ததனால் வந்த வக்கிரக் கொடுஞ்சிந்தனையே ஆதிக்க சக்திகள் அதன்மீது தீயிட்டுக் கொழுத்திய இழிசெயலுக்கு வழிகோலியது.

எப்போதும் தமிழர் மீது காழ்ப்புணர்வுகொண்ட சிங்கள அரசு தனிச்சிங்களம், பௌத்த மேலாதிக்கம், கல்வித் தரப்படுத்தல்கள், அத்துமீறிய குடியேற்றங்கள், இனத்துவேஷங்கள், பாலியல் பலாத் காரங்கள் எனப் பல்வேறு வடிவங்களில் தமிழர்களைத் துன்புறுத்தி வந்திருக்கின்றது. இத்தகைய அரசு பயங்கரவாதத்தின் இன்னொரு வடிவமே நூலக எரிப்பாகவும் அமைந்துள்ளது.

படிக்கும் நூலைப் பேணுவதில் கூட ஒரு நாகரீகத்தை ஈழத் தமிழராகிய நாம் பேணிவந்திருக்கிறோம். நூலின் பக்கத்தை அடையாளத்திற்காக ஒருபோதும் மடித்துவைப்பதில்லை. தவறுதலாக நிலத்தில் விழுந்தாலோ, காலில் பட்டாலோகூட கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்ளும் பக்தி எம்மவர்களுக்கு உண்டு. நூலில் பேனையால் அடிக்கோடிடவோ குறிப்புகளை எழுதவோ மனம் விரும்புவதில்லை. அவ்வாறுதான் நம் பெரியோர்கள் எம்மைப் பழக்கப்படுத்தி வந்திருந்தனர்.

இத்தகைய மனோபாவம் கொண்ட நம் சந்ததியினர் கட்டிக்காத்த நூலகம் 97 ஆயிரம் நூல்களைத் தீக்குத் தின்னக்கொடுத்தபோது எவ்வாறு அதை ஜீரணித்துக்கொண்டது?

'நூலகம் தனது 97000 குஞ்சுகளை நினைத்தபடி காலகாலமாக அழும்' எனக் கனகரவி தனது கவிதையில் கூறுவது முற்றிலும் ஏற்புடையதே. அடிக்க அடிக்க இரும்பு வார்த்து வருவது போல இந்த வேதனையின் வலி ஒரு வரலாற்றையே தோற்றுவித்துவிட்டு நிர்மல மாயிருக்கிறது.

இந்தத் தீய செயல்களைச் செய்தவர்கள் சாதாரணமானவர்களல்லர். நாட்டைக் காக்கவேண்டிய தர்மத்திற்கு உட்பட்ட இவர்களது திட்டமிட்ட கீழ்நிலைச் செயற்பாடே இதுவாகும். தமிழனை எப்படி அழிப்பது? தமிழ்மொழியை எப்படி அழிப்பது? தமிழ் உணர்வை எப்படி அழிப்பது? அவர்தம் பலத்தை-ஆளுமையை எப்படிச் சிதைப்பதெனத் தீவிரமாகச் சிந்தித்த வேளையிலே, அவர்தம் பலம் கல்வியிலேயே தங்கியுள்ளது; அதற்குச் சாவுமணியடித்தலே சரியாகும் என்று கருதி இவ்விழிசெயலை மேற்கொண்டனர். அன்று நூலகம் தீயினால் காவுகொள்ளப்பட்ட அதே இரவில் ஈழநாடு பத்திரிகை அலுவலகம், யாழ் நகரக் கடைத்தொகுதி- குறிப்பாக பூபாலசிங்கம் புத்தக நிலையம், நாச்சிமார் கோவில் பகுதிகள் எனப் பலதும் திட்டமிட்டு எரித்துச் சூறையாடப்பட்டன; சாம்பராக்கப்பட்டன.

தமிழரின் ஆணிவேர் அன்று ஆட்டிப்பார்க்கப்பட்டது. இந்த மிலேச்சத்தனத்திற்கு பின்னாளில் என்ன விலையை உலகில் இவர்கள் சம்பாதித்துக் கொண்டார்கள்? ஆச்சரியம் என்னவெனில் புத்தரின் சாத்வீகக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றுகின்றோம் எனக் கூறிக்கொள் கின்றவர்களால் தான் இச்செயல் செய்துமுடிக்கப்பட்டது. புத்த தர்மத்திற்கும் சிங்கள இனத்திற்கும் இது பெருந்த அவமானத்தைத் தேடித்தந்தது. கவிஞர்கள் இதனைப் புத்தமதத்திற்கு ஏற்பட்ட தலைக் குனிவாகவே பார்க்கின்றனர். எம்.ஏ. நுஃமான் தனது கவிதைக்குப் 'புத்தரின் படுகொலை' எனப் பெயரிட்டு அன்றைய அரசியல், தமிழர் நிலை என்பவற்றை அதில் துல்லியமாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

பாரதி கூறியதுபோல 'உலக வாழ்க்கையின் நுட்பங்கள் தேரவும், ஓது பற்பல நூல்வகை கற்கவும்' இந்த நூலகம் அனைவருக்கும் உதவிப் பல விடயங்களைச் சாதித்திருந்தது. அதன் பெறுமதி பற்றி உணர்ந்த கவிஞர்கள் நூலகத்தை எப்படிப் பார்த்தார்கள் என்கின்ற போது, தீயவாய்ப்பட்ட யாழ்.நூலகத்திற்கு அவர்கள் தம் கவிதைகளில் கொடுக்கும் அடைமொழிகள் முக்கியமானவை. அவையாவன, சமூகத்தின் இதயத் துடிப்பு, வரலாற்றுப் பெட்டகம், தமிழ்ப் பறவை களின் புகலிடம், தீவ்விய ஆலயம், புது மலர், நிறைமாதக் கர்ப்பிணி, அமுதசுரபி, அற்புத்தாய், கலைவாணித்தாய், நூலகத் தாய், தாய், அன்னை, காவியத்தாய், தாயவள், கலைக்கோயில், படிப்புச் சுரங்கம், கல்விப் பெட்டகம், வண்ணமிழந்த மங்கை, அறிவாலயம், கலங்கரை

விளக்கு, கல்விக்கடல், களஞ்சியம், ஆலவிருட்சம், கலைக்கூடம், அறிவுப் பொக்கிஷம், கல்விக் கருவூலம், மருத்துவிச்சி, வெந்து போனவள், உயிர்நிகர், அறிவுக் களஞ்சியம், வரைந்த ஓவியம், பாஞ்சாலி, தேசத்தின் செல்வம், தேசத்தின் சொத்து, திரு, நல்லறிவுக்குளம், அறிவுக்கருவூலம், புத்தகச் சோலை, ஆழ்ந்த சமுத்திரம், கல்வியின் நந்தவனம், அறிவுமலர், பல்கலைப் பொக்கிசம், நூற்பூங்கா, அகல்விளக்கு, ஆல விருட்சம், கல்விக்கடல், தமிழினக் குலவிளக்கு என்பனவாக அவை அமைகின்றன.

'அது இன்று கல்லறையாகிப் போனது: உயிர் அனைய புத்தகங்களை அழித்தபின்னர் கட்டிடத்தைப் பூசி மெழுகி ஊருலகத்திற்கு வெள்ளையடித்துக் காட்டுகின்றார்கள்' என ரொக்ஷினி தன் கவிதையில் கூறுகின்றார். இக்கருத்தைப் பலரும் தத்தம் கவிதைகளில் தொட்டுச் செல்கின்றனர். 'எப்போதோ செத்த உனக்கு இப்போது உயிர்ப்பூட்டும் சடங்கு நடக்கிறது' என இதயராஸ் குறிப்பிடுகின்றார்.

இக்கொடுமையை யார் செய்தார்கள் என்றும் கவிஞர்களால் ஆங்காங்கே புதிவுசெய்யப்படுகின்றது. 'பாதுகாப்பிற்காகப் படைகள் குவிந்திருக்கும்போது தீப்பற்றும் புதினம் நடக்கிறதே' என சொ. பத்மநாதன் நாகுக்காகக் குறிப்பிடுகின்றார். முருகையன் நல்லதொரு உருவகக் கவிதையை எழுதியிருக்கிறார். தனக்கேயுரிய ஏளனம், கோபம், ஆவேசம் என்பவற்றுக்குகூடாக எத்தனையோ கேள்விகளைக் கவிதை முழுவதும் எழுப்புகிறார். 'வேலிக்குப் பயிர்கள் மேலே வெறுப்புத் தான் இருக்குமென்றால் வேலி ஏன் காவல் ஏனோ?' எனக் கேட்பது சம்பந்தப்பட்டவர்களின் மனச்சாட்சியை உறுத்தும் வரிகள்.

இளைய அப்துல்லாஹ்வின் கவிதை ஆத்மார்த்தமாகப் புத்தகங்களை நேசிக்கின்ற வாசகனின் ஆத்ம வலியாகப் புதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. சு. வில்வரத்தினத்தின் கவிதை அழகியல் சார்ந்து விளங்குகின்றது. 'தீமூட்டி விட்டுக் கோட்டையின் கபாடங்களினுள் மறைந்துகொள தீமூண்டெரிகிறது' என இவர் கூறும் கவிவரிகள், யாழ். பொதுசன நூல்நிலையத்தின் காவலாளி அந்நாளில் வீரகேசரிப் பத்திரிகைக்கு வழங்கிய பேட்டியொன்றில் 'எங்களைக் கண்டதும் பொலிசார் மதிலேறிக் குதித்து அப்பால் சென்றனர்' எனக் கூறுவதோடு நன்றாக ஒத்துப் போகின்றது.

பண்டிதர் க.வீரகத்தி, இயலாமையின் தாக்கத்தில் தன் கவிதை களிணூடாக இயற்கையுடன் முரண்பட்டுக்கொள்கின்றார். யுகசாரதி நூலகத்தை எரித்தவர்க்கு இச்செயல் அவமானம் என்பதை வலியுறுத்துகின்றார். அத்துடன் எரித்தவர்களுக்குப் 'பெற்றதாய் உண்டோ?' எனத் தனுஷா கேட்பதும், 'இவர்களுக்குக் கழுதைதான் அன்னை' எனத் திருப்பரங்குன்றன் கூறுவதும் கோபத்தின் உச்சமாகும். அமெரிக்கக் கவிஞர் கிரிஸ் நியூபீ (Chris Newby) தனது கவிதையில் தீக்கிரையாக்கியதன் மூலம் அவர்கள் எதனையும் எட்டிவிடப் போவ தில்லையென்கின்ற சேதியைச் சொல்கின்றார். அடிபணிந்து வாழ் மறுப்போரை அடக்குவதற்காக அவர்தம் கலாசாரத்தை, விடுதலையை மிதிக்கவும் பறிக்கவும் முயல்வது உலகில் இன்று நடைபெற்றுவரும் நடைமுறைதான் எனினும் அவையெல்லாம் எதிர்ப்புகள் உரு வாக்குவதற்கு அடித்தளமாகத்தான் இருக்குமென்று கூறுகின்றார். கற்குவியலில் நின்று இவர் பாடும் சோககீதம், தாவீது அடிகளாரென பரவலாக அழைக்கப்படும் வண.டேவிட் பற்றி என்னை ஒருகணம் எண்ணவைத்தது.

நீண்டு தொங்கும் சீலைப்பை, நெருங்கிச் சுற்றி ஆரேழு பையன்கள், விறுவிறுவென நடக்கும் நடையென விபரங்காணாத வயதில் நான் ஃபாதர் டேவிட்டை கடற்கரை வீதிக் கரையோரம் காண்பதுண்டு. அந்த அறிவின்த் தரிசனம் ஒருநாள் எம்வீட்டு முற்றத்தைச் செழிக்கச் செய்தது. அம்மா ஆரவாரப்பட்டார். அப்பா அவருடன் அளவளாவினார். அம்மா தேனீருக்கு அடுக்குப் பண்ணை, அவரோ 'யாழ் நூல்நிலையம் நோக்கி நடக்கின்றேன். சுணங்கிவிடுமென்' அந்த வேகநடையும் புத்தகப் பையும் பையன்களுமாகப் போகிறார்... நாம் பார்த்துக் கொண்டே நின்றோம். 'பெரும் அறிஞர்' என அப்பா சொன்னார். காட்சி கண்முன்னே இன்றும் நிற்கின்றது. அடுத்ததற்கு அடுத்தநாள், சில நாட்களின் பின்னே தீயிடை எம் சரஸ்வதியையொத்த நூல் நிலையம் எரியுண்ட செய்தியினைத் தொடர்ந்து ஃபாதர் டேவிட் துயர்தாங்காது மாரடைப்பால் மாண்டாரென்னும் செய்தியையும் கேள்வியுற்றோம். வாழ்நாட்காலம் முழுதும் நூலகத்தையே சுற்றிச் சுற்றி வந்த அவரது மனது எவ்வளவு தூரம் வதைபட்டிருக்கும்? எதனையெல்லாம் யோசித்திருக்கும்? கையறு நிலையின் உச்சமே அவரது உயிர் காவுகொள்ளக் காரணமாயிற்று. இத்துயரிடையே புதிய

செய்தியாக நாடகக் கலைஞர் பற்குணம், நூலகம் எரிந்த செய்தியறிந்து மணப்பிறழ்வுக்கு ஆளானார் எனும் செய்தியையும் அறிந்தோம்.

இத்தகைய பின்னணியில் யாழ். நூலகம் பற்றி, அதன் இருப்புப் பற்றி, வரலாறு பற்றிச் சிந்திக்கின்ற ஒவ்வொருவர் மனதிலும் தீக்கிரையான வன்கொடுமைச் செயல் கனன்று கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். இதனை இக்கவிதைத் தொகுதியே உணர்த்தி நிற்கின்றது.

திட்டமிட்டுச் செய்த இக்கொடுஞ்செயல் காரணமாகத் தமிழ் மக்கள் மனங்களில் வலியுண்டு, சாபமுண்டு, கோபமுண்டு, மறக்க முடியாத சோகமும் உண்டு என்பதனை கவிஞர்கள், இக்கொடுஞ் செயலைச் செய்த பாதகர்களைத் தமது கவிதைகளில் குறிப்பிடும் தோறும் வர்ணிக்கின்ற சொற்கள் புலப்படுத்துகின்றன. காதையர்கள், பேரினவாதிகள், குண்டர், பேய்கள், அரக்கர், பாழ்பட்ட இதயமற்றோர், குறுக்கால போனவர்கள், தீய மனிதர், மூடர்கூட்டம், காட்டேறி, பயிரை மேய்ந்த வேலிகள், வேலையற்ற சண்டியர்கள், காலிப்பயல்கள், தீயவர், வம்பர், சதிகாரர், மூடர், போக்கிரிகள், ஈனப்பிறவிகள், நாய் நரிகள், மோடையர், பாவியர்கள், 'காம கண்ண யொதயா', எத்தர்கள், நவீன மிலேச்சர்கள், ஆளும் பொறுப்பில் இருப்போர், வஞ்சித்த விஷமிகள், கடைப்பழிகள், நாய்க்குணத்தோர், கயவர், பாதகர்கள், எத்தர்கள், மந்தி மைந்தர்கள், பேய்க்குப் பிறந்தவர்கள், கொடூரர்கள், முட்டாள்கள், இருள்மனச் சிங்களவர், அந்நியக் குடி, கொள்ளிக்கண் பரிகலங்கள், காக்கிச் சனாதனிகள், அரச காவலர், அமைச்சர்கள் எனக் கூறுவதன் வாயிலாகத் தம் கோபத்தை ஆவேசத்தைக் கொட்டித் தீர்த்துள்ளனர். அதே சமயம் தேசியச் சொத்தாகப் பேணப்படவேண்டிய ஒரு இடத்தை இவ்வாறு அழிப்பதென்பது ஒரு கோரச் செயல், அரக்கத்தனம், காடைவெறி, ஆயுத சக்திகொண்ட ஆதிக்கவெறி, இனத்துவேஷம் என்பதையும் கவிஞர்கள் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

அதிகாரம் தங்கள் கைகளில் இருக்கின்றதென்ற இறுமாப்பில் அரசு, தமிழருக்கெதிரான வன்முறையைப் பல்வேறு வழிகளில் நடத்தி வந்திருக்கிறது. உயிர்களைப் பறிப்பதுடன் மட்டுமன்றி நூலகம், தேவாலயம், இந்துக் கோவில்கள், வைத்தியசாலைகள், பாடசாலைகள், பொதுவிடங்கள், வீடுகள், மரங்களென குண்டுவீசி அழித்துத் தன் கொடூர மனோபாவத்தினை உலகிற்குத் தெரியப்படுத்தியுள்ளது.

இவற்றின் பாதகங்களைக் கண்டும், கேட்டும், அனுபவித்தும் வந்த தமிழ் மக்களுக்கு நூலகம் மீளக்கட்டப்படுகின்றதென்னும் செய்தி ஒரு கண்துடைப்பு நாடகமென்று தெட்டத் தெளிவாகத் தெரியும்.

அத்துடன் இன்றைய நூலகத்தில் எத்தனையோ புதுமைகளைச் செய்ய அரசு முன்வந்தாலும், அழிந்துபோன கிடைத்தற்கரிய பெறுமதி மிக்க நூல்களுக்கும் ஓலைச் சுவடிகளுக்கும் எங்கே போகமுடியும்? இந்த ஏக்கம் கோபமாக, ஆற்றாமையாக ஈழத்தமிழர் மனதைக் குடைந்துகொண்டேயிருக்கும்.

கண்டியில் அமைந்துள்ள புத்தமதத்தின் முக்கிய தலமான தலதா மாளிகையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குண்டுவெடிப்புக் காரணமாகச் சிதைந்துபோன கட்டிடங்களையும் மதில்களையும் புகைப்படங்களாக எடுத்து அங்கு கண்காட்சியாக வைத்துள்ளனர். ஆனால் நூலக எரிப்பு சம்பந்தமான எந்தப் புகைப்படமோ அடையாளங்களோ நினைவுகளோ இதுவரை திட்டமிட்டுப் பேணப்படாமல் தடயங்களின்றி மறைக்க முயற்சிசெய்வது எந்தவிதத்தில் நியாயமானது? அதனைப் பயங்கர வாதச் செயலாகப் பார்ப்பவர்கள் இதனை எத்தகைய செயலாகப் பார்க்கின்றார்கள் என்ற வினா தமிழர் மனங்களில் எழுவதும் தவிர்க்க முடியாததாகும்.

முழுமையாக இக்கவிதைத் தொகுதியைப் பார்க்கும்போது, வஞ்சிக்கப்பட்ட தமிழ் இனம் மனம் வெதும்பித் தம் உயிரொத்த நூலகத்தை எரித்தவர்களுக்கு எதிராக அறம் பாடியுள்ளனரென்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது. எனினும், நூலகம் புதுப்பொலிவுகண்டு காலகாலமாக வளர்ந்து உலகத் தரத்தை மீண்டும் பெறவேண்டுமென்பதே யாவருடையதும் விருப்பாகும். அதற்கு நாம் கூடிநின்று வளம் சேர்ப்போம்.

அன்றும் இன்றும்

ஏ.எஸ். அனஸ்திக்கா

வாழும் வயதில்
வண்ணமிழந்த மங்கை என
வடிவிழந்து பொலிவிழந்து
வஞ்சி இவள் அழுகின்றாள்
வானளாவ உயர்ந்த என்னை
வந்தோரைக் கவர்ந்த என்னை
வதைக்கெனவே பிறந்த என்னை
வஞ்சித்த விஷமிகளே

சற்றேனும் பொறுப்பேனோ
சிந்தையில்லா சங்கதியை
சிறகொடித்த சீண்டல்களை
சோகத்துடன் சுமந்தேனே

அறிவு திறன் மனப்பாங்கை
அள்ளி அள்ளி வழங்கிடவே
ஆசையுடன் வீற்றிருந்த
அழகுநிறை நங்கை நான்

பேதை எனைப்
பெரும் பேறாய்
பெரியோரே
பேணினரே

பல்துறை அறிவினையும்
பக்குவமாய் அணிசெய்து

படையெனவே

புடை சூழ்ந்த

பார்போற்றும் நூல்களுடன்
புதுக்கவிதை பல புனைந்து
சிறுவர் கதை சில இணைத்து
சிக்கனமாய் சேமித்தேன்

உலகு உருப்பெறவே
உடலை மெழுகாக்கி
வாழ்வைத் திரியாக்கி
வாஞ்சையுடன் ஒளிர்ந்தேனே

எதிர்கால வாழ்வுதனை
எள்ளளவும் எண்ணாது
எரிதீக்கு என்னுடலை
ஏற்புடனே ஈந்தீரே

ஏன் ஐயா இந்தநிலை
தீராதோ இழிநிலை
வாராதோ கழிநிலை
பார்க்கின்றேன் வரும் நிலை

ஒரு பெண்ணின் ஓலமிது
ஓசையில்லா தாளமிது
ஓலிக்கின்ற குடமல்ல
ஓங்கி நிற்கும் நூலகமே

விழாமலே இருப்பது- அல்ல
பெருமை
வீழ்ந்த போதெல்லாம் எழுந்ததுவே
பெருமை

பழமொழி அல்ல புதுமொழி
பாழ்போன உலகுக்கு அறிவொளி
பார்போற்ற எழுந்தது அழகொளி
பலமாடி நூல்களின் அகவொளி

ஊனுடலாய் அல்ல
உள்ளம் நிறை
உணர்வுகளை
உலகுக்கே உவந்தளிக்கும்

என் அருமை நூலகமே
ஏற்றம் பெற எழுந்துவிட்டாய்
எஞ்ஞான்றும் நின் புகழை
எல்லோரும் போற்றுவரே

வண்ணப் பட்டு உடுத்திவிட்டாள்
வரிசைப் பல்லைக் காட்டுகிறாள்
பச்சரிசிப் பல்லழகி
பசித்தோரை நிறைத்திடுவாய்

உணவுப் பசியும் அல்ல
உணர்வுப்பசியும் அல்ல
பிணி தீர்த்து அருளிடுவாய்
அறிவுப் பசிதனையே

நன்றி: ஏ.எஸ்.அனஸ்திக்கா
கலையரசி ஒழுங்கை, நவாலி தெற்கு, மானிப்பாய்

தத்துவத்தின் தொடக்கம்

க. ஆதவன்

நானும் நண்பனும் நடந்து களைத்தோம்
கதைத்தோம்.

நீண்ட கால இடைவெளியில்,
இந்த இனிமைச் சந்திப்பில்
படித்திருந்த, பதிந்திருந்த
தத்துவங்களை மீட்டோம்,
பேட்டன் ரஸ்ஸலும்
விற்கின்சைனும்
வெளியே வந்தார்கள்.

முரண்பட்ட கருத்துக்கள்
மோதுகின்ற உச்சத்தில்
'ரஸ்ஸலின் புத்தகத்தில்
இதோ காட்டுகின்றேன்
வா என்னுடன்'
என நண்பன் எழுந்து நின்றான்.
பின்னர்,
மூச்செறிந்து விட்டு
மௌனித் தமர்ந்தான்.

'புத்தகம் நூலகத்தில்
சாம்பராயிற்று'
முனகியபடியே முகம் கவிழ்ந்தான்.

பேட்டன் ரஸ்ஸலும், விற்கின்சைனும்
உள்ளே போனார்கள்
படித்திருந்த, பதிந்திருந்த

தத்துவங்கள்
செத்த பிணமாயிற்று.

கண்ணும் கண்ணும் நோக்கக்
கனத்தன நெஞ்சங்கள்
இதற்குப் பிறகு
புதிய தத்துவம் வேண்டும்
நண்பா,
நாம் எழுந்து நின்றோம்.

நன்றி: புலம் (லண்டன்)
ஆனி-ஆடி 2000

காவியத் தாய்

தர்சினி ஆனந்தராஜா

உச்சி முகர்ந்து
கட்டியணைத்து முத்தமிடும்
என் தாயின்
கயல் விழிகளில்
கண்ணீரைக் கண்டபோது
துடித்துப் போனது
என் இதயம் அகவை இரண்டில்
அன்று புரியவில்லை
புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

பற்றியெரிகிறதே...
பற்றியெரிகிறதே என்று
பாரெல்லாம் பதறித் துடிக்க
என் பிஞ்சுமனம்
மெளனம் காத்தது
எம் வாழ்க்கையின்
ஒரு அத்தியாயமே
அழிகின்றது புரியாமல்
அன்று புரியவில்லை
புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

வண்ணமயில் தோகை விரித்தாட
வான்மகள் முலை சுரக்க
தமிழ் உள்ளங்கள் கும்மாளமிட
கலை நெஞ்சங்கள் கவிபாட

அன்னை ஈழம் ஈன்றெடுத்த
யாழ் மங்கை மண்மடியில்
பெரியவர், பிரமுகர் ஐம்பெரு மக்களாய்
ஆண்டுகள் ஐம்பத்து மூன்றின்
பங்குனித் திங்கள்தில் இட்ட
ஐங்கற்களும் அத்திவாரக் கற்களாக,
பெறும்பேறு பெற்ற அப்பன்
நாமம் கொள் துரையப்பா
ஒளி தேடித் திரைநீக்க
வாடகை வீட்டில் வசந்தம்
பாடிய நூலகமாது
ஐம்பத்தொன்பது
ஐப்பசி பதினொன்றில்
காவியத் தாயாய்க் கண் மலர்ந்தாள்.

மண் பற்றுக் கொண்ட
பெருந்தகை செல்லப்பா முதலாக
எம் மண் பெற்றெடுக்காத
வணக்கத்திற்குரிய அருந்தவப்புதல்வன்
லோங் சுவாமிகள் ஈறாக
அரை நூற்றாண்டு காலத்தில்
வரைந்த ஓவியம்,
உயர்கல்வி வசதி மறுக்கப்பட்டு
தத்தளிக்கும் தகைமைகொண்ட
தமிழ்ப் பறவைகளின் புகலிடம்,
சிந்தனைக்கு விருந்தளித்த
தென்கிழக்காசியாவின்
சிறந்த நூலகம்,
எங்கள் திவ்விய ஆலயம்,
புன்னகைக்கும் புதுமலர்
வாடாத வண்ணமலர்

ஆயிரம் வண்டுகளின் கருவறை
என்றுமே நிறைமாத கர்ப்பிணி
அமுத சுரபி போல்
பிரசவித்துக் கொண்டேயிருக்கும்
அற்புதத் தாய்

பட்டம் பெற்றுத் தான்
மேதாவி வந்தவனல்ல
துள்ளும் கன்றுகளே
என் மடி சேருங்களேன்
வார்த்தெடுக்கின்றேன்
வள்ளல் பெருந்தகைகளாக
உம்மையென்று
கங்கணம் கட்டிக் காதலுடன்
கூவியழைத்தாள் எம்மை
தன் மடி நோக்கி.

அலுக்காமல் சலிக்காமல்
பகைக்காமல் பாரபட்சமின்றி
பரந்த பன்மொழிப்
புலமை கொண்ட அறிவு புகட்ட
பயிற்றுவித்த தொன்னூற்றேழாயிரம்
நூல் ஆசிரியர்களுடன்
அன்று அவள்
நிமிர்ந்து நின்ற தோற்றமென்ன?
இன்று
சாம்பல் மேடாகிப் போன கோலமென்ன?

கீறிய வாய்க்காலில்
சீறிப்பாயும் நீரென
நீ வகுத்த பாதையில்
நாம் வந்த வேகமென்ன?

பாதியிலே எல்லாம்
 பொடிப்பொடியாகித்
 தெருவெங்கும் நாமலைய
 நீ
 கல்லறைக் கவிதையாகிப்
 போன மாயமென்ன ?

ஹிட்லர் இதயம் கனிந்ததால்
 தப்பியது ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகம்
 பிரித்தானியா மனமிரங்கியதால்
 அழியாது நின்றது ஜேர்மனியின்
 ஹைடல்பேர்க் பல்கலைக்கழகம்
 பகைவன் கூட இரங்கினான்
 அறிவுக் களஞ்சியங்களுக்காக
 எம்க்காக யார் இரங்கினார்
 இரக்கமேயின்றி தேனீக்களாய்
 தேடியமைத்த தேன்கூட்டை
 எண்பத்தியொன்று ஆனித்திங்கள்
 முதலாம் நாளதில் நிலமகள்
 கறுப்பாடைக்குள் புகுந்தவேளை
 இட்டானே தீ அழித்தானே - எம்
 கலைக்கோயிலை

சந்ததி சந்ததியாய்
 சரித்திரம் படைக்க
 சந்நிதி தேடியோடும் ஆயிரம்
 பக்தகோடிகளில் ஒருவனாய்
 காவடியெடுத்தாடினேன்
 எம் காவியத்தாய்
 புத்துயிர் பெற்று- எமக்கு
 புதுப்பாடம் புகட்ட

புண்ணியவதியாய் மீண்டும்
வரவேண்டும் என்று

உன் மடி தேடிநிற்கும்
பல்லாயிரம் கன்றுகளின்
உள்ளக் குமுறல்களையும்,
நீ தீக்குளிப்பது கண்டு
மாரடைத்து மறைந்துபோன
தாவீது அடிகளாரின்
நெஞ்சப் பதைப்பையும்,
ஏதேனும் எஞ்சியிருக்குமோ
என்று சாம்பல் மேடு கிளறிய
நூலகரின் உயிர்த்துடிப்பையும்
தீ நாக்குகள் உந்தனைத் தீண்ட
தீவட்டி சுமந்து
தீயவன் நெஞ்சம் அறிந்திருக்குமோ?

ஆனித் திங்களொன்றில்
ஐசாக் தம்பையா தலைமையில்
கூடிய கூட்டம்
ஆக்கத்திற்கு அடிகோலியது போல,
அழிவிற்குத் தீவட்டி சுமந்து
உன்னை இடுகாடாக்கிய
துன்பியல் நிகழ்வும்
ஆனித்திங்களொன்றில்
அரங்கேறியதை
ஏற்குமோ எமது நெஞ்சம்

நன்றி: தர்சினி ஆனந்தராஜா
திருநகர், கிளிநொச்சி

ஓப்பாரி பாடுகின்றோம்

இரா. இதயராஸ்

வித்து இட்டு எம் வியர்வையை
நீராய் ஊற்றி
திராவிடக் கலை அம்சம்
பொருந்திய அறிவுக் கோயிலாக்கினோம்
பாழ்ப்பட்ட இதயமற்றோர் - உனை
தீக்கிரையாக்கினர்.

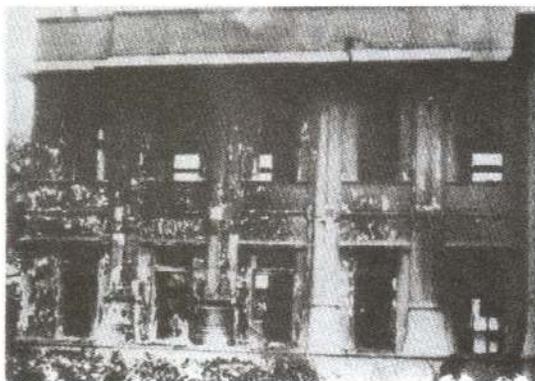
ஹிட்லர் 'ஓக்ஸ்போர்ட்' பல்கலைக்கழகத்தை
விட்டுவைத்தான் - ஆனால்
குறுக்கால போனவர்கள் - உன்
உயிரையே சாம்பலாக்கினர்.

ஆசையாய் வளர்த்த பிள்ளை
அநியாயமானது.
ஊரூராய் எம்மவர் கூடி
ஓப்பாரி பாடினோம்
நாடக பற்குணம் மனங்குழம்பினான்
தாங்கமுடியாது அடிகளார்
தாவீது உயிர்விட்டார் அன்று

எப்போதோ செத்த உனக்கு- இப்போது
உயிர்ப்பூட்டும் சடங்கு நடக்கின்றது
உன்னை 'ரோபோ' ஆக்கி
வெள்ளை ஆடை தரித்து- மீண்டும்
நீ உயிர்த்துவிட்டதாக - எமை
பொய்ச்சாட்சி சொல்லச் சொல்கின்றனர்.

நாம் சொல்லமாட்டோம்
 எங்கள் உணர்வு முகாரி இராகம்- உன்
 ஆன்மா சாந்தி பெற்று
 'பீனிக்ஸ்' பறவையாய் - மீள்
 பிறப்பு எடுப்பாய் விரைவில்.

நன்றி: இரா. இதயராஸ்
 சில்லாலை வடக்கு, சாந்தை, பண்டத்தரிப்பு

பொக்கிஷம் ஒன்று பொசுங்கிற்று

ஆர். இராகுலன்

ஆயுத சக்தி கொண்ட
ஆதிக்க வெறியின் செயலால்
அறிவுக்கு வேட்டுவைத்து
அழிந்திட்ட புத்தகச் சோலை
அறிவுக்கே அடைக்கலம் தந்த
ஆழ்ந்த சமுத்திரம்
கற்பகத்தில் மலர்ந்த
கல்வியின் நந்தவனம்
ஆசியில் உதிர்த்த
அறிவுமலர்
காசிக்கே சென்றாலும்
காண்பது இதுபோல் முடியாது
கடவுளே வந்தாலும்
கட்டுவது இனி இயலாது
ஆயிரம் நூலகம்
அரசாங்கம் கொடுத்தாலும்
ஆறாத வடுக்களாய் ஆனது
அழியாது தமிழர் உள்ளத்திலிருந்து
மறையாது மனிதர் மனங்களிலிருந்து

நன்றி: ஆர். இராகுலன்
சோதிடர் வீதி, கம்பர்மலை, வல்வெட்டித்துறை

வஞ்சகனால் எரிந்தது நூலகம்

க. இலங்காதிலகம்

தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் குழப்பம்
தமிழர் கொலையுண்டு வெதும்பியது மனம்
தூங்கிய தமிழன் விழித்தெழுந்தான்
தூவிய புரட்சியால் விழி சிவந்தான்
தமிழ்ப் படை அணியெனத் திரண்டது
அரசபடை அணிகண்டு நடுங்கியது

கற்பழித்தான் கொலைசெய்தான் அப்பாவினை
அழித்தான் தீவைத்தான் உடமைகளை
ஆத்திரம் கண்களை மறைத்தது
ஆணவம் அவனை மிருகமாக்கியது

வஞ்சகனால் எரிந்தது நூலகம்
வெஞ்சினத்தால் வடிந்தது கண்ணீர்
சரித்திரச் சான்றிதழ்கள் அழிப்பால்
சந்ததி மௌனம் சாதிக்குமா?
அரச ஆளுமை ஆட்டம் கண்டது
அரச ஆளுமை ஓட்டம் எடுத்தது

பழைய சரித்திரம் எமக்கு வேண்டுமா
பழைய பஞ்சாங்கம் எமக்குத் தேவையா?
எரிந்த நூலகம் பழைய பல்லவி
புதிய நூலகம் புதுச்சொல்லோவியம்

புதிய தலைமுறை தீட்டும் காவியம்
புதிய ஈழத்தில் வறுமை இல்லை
புதிய ஈழத்தில் செழுமைச் சரித்திரம்
புதிய ஈழத்தில் வளர்ச்சிச் சரித்திரம்

நன்றி: உணர்வுப் பூக்கள் கவிதைத் தொகுதி
வேதா இலங்காதிலகம், சென்னை, மணிமேகலைப் பிரசுரம், 2007

சாம்பலில் உதித்த அறிவுக்கதிர்

வேதா இலங்காநிலகம்

எத்தனை மனங்களின் அறிவுத்தோட்டம்
பித்தான மனங்களின் தாகத் தீர்த்தம்
ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எண்பத்தொன்றில்
மொத்தமாய் எரிந்ததெம் அறிவுச் சுரபி

எரிந்த நூலக நினைவின் பதிவு
எரிந்தபடியே நெஞ்சில் நிதம் வதிவு
ஆகுதியான தொன்னூற்றேழாயிரம் நூல்கள்
அவணமாக்க முடியா பொக்கிசத் தாள்கள்
சூரியன் தொலைந்த ஆகாயமாக-அன்று
பாரிய பாதிப்பின் ஓராதாயமாக - இன்று
சாம்பலில் உதித்த அறிவுக் கதிர்
சாம்பிய மனங்களில் ஒரு ஒளிச்சுடர்
சுற்றுப்புற பச்சைப் பின்னணி வட்டம்
நெற்றி நிமிர்ந்த மாடிக் கட்டடம்
பற்றற்ற மனமாய் வெண்மை ஞான- அகம்

பெற்றோம் இன்றோர் ஆவணக் காப்பகம்
மயான பூமியில் எழுந்த நினைவகமாய்

மனசு உள்ளவரை அழியாது-சாம்பலில்
உதித்த அறிவுக்கதிர்- புனர் நிர்மாணம்
மிதித்தது மறுதடம்- இது மனிதத் தீர்மானம்
நூலகம் எரிந்த சாம்பலில் -நுண்ணறிவால்
நுகர விரிந்த இருபத்தேழாயிரம் சதுரஅடி- வாசிப்பகம்
மனிதத்தின் கண்கள் பெறவைக்கும்- வியத்தகு
மானுடத்தின் சாதனை திறக்க வைக்கும்

உள்ளக் கமலத்தில் ஒளி உலவ
 உதித்த கொள்ளை அழகு அறிவு மாளிகையின்
 உட்புக அனுமதியின்றி கார்த்திகை 2002 இல்
 எட்டநின்று நிழற்படம் பதித்தோம் அற்புதம்.

*நன்றி: உணர்வுப் பூக்கள் கவிதைத் தொகுதி
 வேதா இலங்காதிலகம், சென்னை, மணிமேகலைப் பிரசுரம், 2007*

புத்தக மயானம்

இளைய அப்துல்லாஹ்

ஒற்றை தழல் ஒங்கி போயிற்று.
தீய மனிதரின் கையிடை பற்றி
புத்தகத்தின் மீதினில் நகர்ந்தது சிங்களச்சினம்.

அழிவு

அழிவு

இதைத்தவிர வேறெதை நினைக்கும் மூடம்.

பொன்னிகர் பொருளுடை நூலகம்

மூடர் கூட்டத்திற்கேது அகல் ?

நிதானமாய் நகர்ந்து

பேயிடை மதுவுண்ட காட்டேறியாகி

சுட்டது உயிர் நிகர் நூலகத்தை

சாம்பல் மீதேறி எக்களித்தாடியது நடனம்.

உயிர் உதறிப்போய் நின்ற மனதோடு

புதிய கட்டடத்திற்குள் நுழைகின்றன

என் கால்கள்.

சூடுகாட்டுக்குள் நுழைந்ததாய் எண்ணி விலகினேன்.

ஓடிப் பதைத்தேன்.

ஒரு பகல் வியர்த்தொழுகிய

உடலோடு பேசா மனிதனாய் போகிறேன்.

பைத்தியம் பிடித்ததாய் நினைக்கிறேன்.

தீ சுட்டதாய் இதயம் பாரித்தது.

தொலைவில் இன்னும் படபடத்துக்கொண்டிருக்கின்றன

புத்தகங்களின் ஓலம்.

கை கோர்த்து நடப்பதும், பக்கத்தில் இருப்பதும், உடன் படுப்பதும்

புத்தகங்கள்தானே.

இதயம் புடைக்க உடைந்தது

கண்ணீர்.

ஓவென்று அழுதபடிக்கு நடக்கின்றன கால்கள்.

வெற்றுச்சாம்பலில் அழுகிய புத்தகங்கள்

புதைந்துள்ள பிரேத இடத்தில்

ஒற்றை மனிதனாய் நிற்கிறேன்.

முடியவில்லை இழப்பாய் எதை உணர?

போகும் திசையெங்கும் கதறிக்கதறி

என்னைத்துரத்தியது புத்தகங்களின் மணம்.

செங்கல்லில் தலைமோதி

இடறுப்படுகிறது எரிந்த நினைவு.

இன்னும் இருந்தால் நான் செத்துப்போவேன்

அது புத்தகங்களின் மயானம்.

திரும்பிய இடமெல்லாம்

எக்காளமிடும் வெறியரின் குரைப்பு.

புத்தகங்கள் மீதான வெறுப்பை

அவர்கள் மீது விதைத்தவர் யார்?

அயன்னா படிக்கவாவது அவன்

புத்தகத்தைத் தொட்டு பார்த்திருக்கமாட்டானா?

எரித்தவன் ஒரு முறையேனும்

புத்தரின் முன்னால் நின்றிருப்பானா?

துயர் என்னை துரத்தியபடியே வந்தது

கனல் ஒன்று என்னை தழுவிப்படி போனது.

ஆயிரம் ஓசைகள் என்னை அதட்டின.

எரிந்தபோது கேட்ட அத்தனை கதறல்களும்

என்னிடை வந்தன.

கண்ணீர் சொரிந்த கண்களை மறந்தேன்

என் முன்னால் எரி தழலில் ஓங்கி வளர்ந்த

புதிய நூலகம்.

நம்பிக்கையென்ன நமக்கு ?

Chris Newby (ஆங்கில மூலம்), சோ.பத்மநாதன் (தமிழாக்கம்)

கற்குவியல் மீது கால் சறுக்கும் ஓசையின்றி
இப்பொழுது காதில் ஏதும் விழவில்லை
சந்தையிரைச்சல், கோடி வாகனங்கள், சந்தடிகள்
வந்து முட்டி, மோதி, கலந்து தேய்ந்து, ஓய்கின்ற
பகுதியிது: பாழாய், சுடுகாடாய், அமைதியொன்றே
மிகுதியெனச் சுமந்து வீணே கிடக்கிறது!
புத்தகத்தின் பக்கங்களைப் புரட்டுகின்ற ஓசையொன்றே
நித்தியமாய் இருந்த இடம் நீறாய்க் கிடக்கிறது!
நூற்றாண்டுகால முயற்சி நொடிப்பொழுதில்
காற்றோடு போன காரணந்தான் யாரறிவார்?

ஆளும் பொறுப்பில் இருப்போர், அடிபணிந்து
வாழ்மறுப்போரை வாட்டி யெடுக்கின்ற
கதைதான் உலகெங்கும்!
கலாசாரம் காலின்கீழ்
மிதிபடுதல்,
அதிகார மேலாண்மை,
விடுதலையைப் பறித்தல்,
-இவையெல்லாம் பலன்தருமா?
மேன்மேலும்,
எதிர்ப்பு வெடிக்க ஏதுக்கள் ஆகா வா?

எந்தப் பண்பாடும் எந்த மனிதர்களும்
இந்தவிதமாய் நசுங்கி அழிந்த வரலாறிலையே!
நம்பிக்கை யென்ன நமக்கு ?

வெவ்வேறு நாடுகளில் விளங்கும் பண்பாடுகள்தாம்
 இவ்வாறு பின்னோக்கித் தள்ளப்படுகையில், அம்
 மானிடர்கள் முன்னோக்கிச் செல்வர்: புதியவழி
 தானுதிக்கும்! அவர்கள் நடந்த தடங்களிலே
 இக்கொடுமை போலெதுவும் இனிமனித இதயங்கள்
 உட்புகவே ஒட்டோம்!

தோல்விகளின் ஊடு,

எமது

வெற்றிப் பொழுது விடிக!

(1981ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணம் வந்த ஓர் அமெரிக்கர் எரியுண்ட
 நூலகத்தைப் பார்த்தபின் ஒரு கவிதை எழுதினார். கையெழுத்துப் பிரதி பேராசிரியர்
 கைலாசபதியிடம் போனது. 1982 ஆவணியில் அதை என்னிடம் தந்து "தமிழில்
 மொழிபெயர்க்கக் கூடிய ஒருவரிடம் கொடுக்கலாம் என்று வைத்திருந்தேன்"
 என்றார் கைலாஸ். அவர் மறையும்வரை இதை உறங்குநிலையில் வைத்திருந்த
 குற்றம் என்னுடையது. இம்மொழிபெயர்ப்பே கைலாசபதிக்கு நான் செய்யும்
 அஞ்சலியுமாகின்றது - சோ.பத்மநாதன்)

நன்றி: கிருதயுகம் (யாழ்ப்பாணம்) 1.6.1983

வெந்து போனவள்

சோ.சி. கலைக்கதிர்

அவள்- தமிழ்ச் சங்கத்தின்
பலகாரங்களை
பழுதுபடாமல் பூசித்தாள்.
திராட்சை ரசங்களும்,
சப்பாத்திகளும்,
இன்னும், இன்னும்,
தூரதேசத்தின்
படைப்புக்கள் எல்லாம்
அவளிடமிருந்தன.

இந்தப் பிராந்தியத்திலே,
அவள் பெரியவள் என்பதால்,
இறுமாந்திருந்தாள்.
தன்னிடம் வருபவர்களுக்கு
ஞானப்பால் தந்தாள்.
அதனால், பெருமை பெற்றாள்.

சொந்தக்காரர்களுக்கோ
பெரும் தலைக்கனம்,
ஞானம் வளர்த்து, வளர்த்து,
தம்மை
முன்நிறுத்தினர்.
முடியில்லாத போதும்
மந்திரிகளாய் வலம் வந்தனர்.

மன்னர் இழுக்க மந்திரி
தேர் ஏறும் வரை
அறிவால் வளர்ந்தனர்.

அறிவாளிகளைப் பிரசவிக்க
இவள் மருத்துவிச்சியாய் இருந்தாள்.

செங்கோல் கையில் இல்லாதபோதும்
உலகிற்கு,

நாட்டைத் தொட்டுக்காட்டும்

மந்திரக்கோலை

தன்னவர்களிடம் கொடுத்தாள்

அதனால்-

மன்னவர்களுக்கு

அவள் மீது கோபம்,

மந்திரிகளுக்கு நிழல் கொடுத்தவளை

அரசர்கள் சிதையேற்றினர்.

ஆனாலும்-

பண்டாரங்கள்

ஊதிய சங்கால்

மந்திரிகள் உருக்கொண்டனர்.

சாம்பலை தலைகளில் தாங்கி

ஊர்வலம் வந்தனர்

ஒவ்வொருத்தனும்

'பீனிக்ஸ்' பறவைகளாய்

தேடற் பசியோடு

சாம்பலிலிருந்து

உயிர்த்தெழுந்து

திசையெங்கும் சிறகசைத்தபோது...

வெந்துபோனவள்,

ஆன்மா...

மெல்ல நகைக்கிறது மகிழ்வோடு.

நன்றி: சோ.சி.கலைக்கதிர், கணேசபுரம், கிளிநொச்சி

நூல் நிலைய எரிப்பு புத்தன் தலை கவிழ்ப்பு

கனகரவி

81ஆம் ஆண்டு
தொண்ணூற்றெட்டாயிரம் உயிர்களை
கொள்ளி வைத்தனர் உயிரோடு
பள்ளி சென்ற பாலனும்
பழைய கதைகள் கூறும் பாட்டனும்
மூச்சடைத்து... நெஞ்சு கனத்து
மலைத்தனர்.. தவித்தனர்
திராவிடக் கட்டிடக்கலை
தீமூட்டப்பட்டது
போதி மரத்தடியான்
தலை கவிழ்ந்தது
எங்கள் உயிர்களை
உயிரோடு பொசுக்கியதால்
உங்கள் உணர்வுகள் புரிந்தது
தமிழர் உள்ளங்கள் நெரிந்தன
எத்தனை ஆயிரம் நாள் கடந்தாலும்
அத்தனை ஆயிரங்களையும் தீமூட்டியதை,
அதன் சாம்பல் மேட்டில்
ஏறி வெறியாடியதை,
எப்படி மறப்பது
வெண்தாமரையால் மறைக்க
செங்கற்களை சேர்த்தார்கள்
இன்னும் பாழடைந்த கட்டிடமாக
பழைய கட்டிடமாக
தனது 98ஆயிரம் குஞ்சுகளை நினைத்தபடி
காலகாலமாக அழும்.
2001 என்ன..?

நன்றி: இந்த மழை ஓயாதோ. கனகரவி.

வவுனியா: கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம், 2001.

தேன்கூட்டில் தீயிட்டோர் தீயோர்

ந. கோபிநாத்

யாதும் ஊர்மமா
யாவரும் உறவம்மா
நமக்கோர் நாடில்லை
பிறர்கே உழைத்தவர்
எம் தமிழ்ச் சான்றோர்.

உலகே நாடாக
உயர்கல்வி கேள்விகளில்
எதுவும் இணையற்ற
இன்னோர்கள் ஓடி ஓடி
எமக்கோர் தேன்கூட்டைக்
கட்டினார்கள்
அதுநீயே!

பட்டறிவு நாகரிகம்
பற்றியொன்றும் தெரியாது
பஞ்சம் பட்டினிச்சா
இவையே தான் வாழ்வென்று
அருகிலுள்ள
தமிழகமும் இந்தியாவும்
வங்காளம் நேபாளம்
பாகிஸ்தான் எல்லோரும்
பின் தங்கி நிற்கையிலே:

எம் ஆண்கள் எம் பெண்கள்
எல்லோரும் அன்றாடம்
வந்து மணிக்கணக்கில்

வடித்த எழுத்துக்களும்
 படித்த எழுத்துக்களும்
 கொண்டு சேர்த்துக் கட்டிவைத்த
 மலைத்தேன்கூட்டின் மேல்
 மொய்த்திருக்கும் தேனீக்கள்.

அன்றிருந்த எடுப்பான
 ஈழத்துக் கட்டடங்கள்
 சோலையோடு தார்ச்சாலை
 எல்லாமே இன்றிருக்கும்
 பக்கத்துத் தேசங்களில்
 இன்றுவரை எழுந்ததில்லை.

உயர்வுக்கும் உயர்வான
 இமயத்தைப் போலமைந்த
 உமையன்றோ தீயிலிட்டார்
 இழியோர்.

தேன்கூட்டிற் தீ வீழ
 தேனீக்கள் கலவரத்தில்
 எதிரிகளை எதிராடி
 முடித்தார்
 ஒவ்வொரு எழுத்தும்
 ஆயுதமாக எழுந்தவே!

பல்லாண்டு பல்லாண்டு
 பொத்திவைத்த பொக்கிசங்கள்
 பொறித்துவக்குத் தூக்கிவரும்
 பொடியளாக உருவெடுத்து
 அடியெடுத்து வைத்தவரைப்
 பொறிகலங்க வைத்தனரே!

சமராட முடியாது சமாதானம் கொண்டுவந்தார்.
 சதிகாரத் தேசங்களின் துணை கூட்டி
 எதிராகச் சாத்திரங்கள் பலவுண்டு எனச்சொன்னார்.
 அதிகாரப்பற்றற்று ஆண்டுவந்த நம் நாட்டை
 உள்ளங்கைப் பிடியினின்றும் பறித்து
 நாம் கதறிக்கதறியழ கருணையொன்றும் காட்டாமல்
 குதறி இறைச்சியுண்ணும் கொடுங்காட்டு விலங்குகள் போல்
 கூடிநின்று சிரித்தனரே!

வெறுங்கையும் பறிபோன விதைவைகள் போல்
 ஓயாத மாரடைப்பும் ஒப்பாரிச் சாபமுமாய்
 உன்முன்னே வந்து மீண்டும் நிற்கிறோம்.

எமை முன்னர் ஏங்கிப் பார்த்திருந்த தேசங்கள்
 எலிக்கூட்டம் புலிவாலைப் பிடித்துயர்த்திப் பார்ப்பதுபோல்
 பார்த்துப் பரிகசித்துச் செல்கின்றனர்.

அறியாத தேனீக்கள்
 எம் கூட்டத்தை எரித்தவனை
 ஆயுதத்தால் எரித்துவிட்டோம்
 இதுதான் தவறோ?

முழுதான எமதான தேசத்தில்
 இன்றுவரை நிம்மதியாய்
 ஒரே கூட்டில் இதுகாலும் வாழ்ந்ததில்லை.

எமக்கான ஜனநாயகம்
 எமக்கான இருப்புரிமை
 எமக்கான இடவுரிமை
 எமக்கான கடலுரிமை
 என் தேசம் இதுவென்ற சமவுரிமை
 இயற்கையாய் எம்கான எதுவுமே இனிமேல்
 துவக்குகள் தூக்கியதால் தரப்படா

வெனச் சொல்லித்
 துரத்தியடிக்கப்பட்டுத்
 தூரதேசம் வாழுகையில்
 ஒன்றை உணர்கின்றோம்
 நாம் அன்று
 சதிவலையில் வீழ்த்தப்பட்டோம் என்று
 நாம் அன்று
 சதிவலையில் வீழ்த்தப்பட்டோம் என்று

இன்று
 புதிதாக எத்தனையோ
 புத்தகங்கள் வந்தாலும்
 நம் முன்னோர்
 நமக்காகப் பதிந்தவைத்த
 கையெழுத்துப் பிரதிகளும்
 மேலான நூல்களுமாய்
 எமைப்பிரிந்த தேசம் போல்
 எல்லாமே இருப்பிழந்து போயாச்சு!

நன்றி: ந. கோபிநாத்
 லண்டன்

துயர்வுகளினூடு

சார்ள்ஸ் (ஐங்கரன்)

விலங்கை விட்டெழும் மனிதர்களாய்
அக்கினி சாட்சியினில்
கருவைப் பெற்றெடுக்கும்
அன்னையாய்,
சுமைகளைச் சோராது சுமந்து
நாளைய வாழ்வுக்காய்
ஜீவித்துக் கொண்டிருந்தாய்
உன்னுடைய இழப்பினிலும்
புதிய வரலாற்றைக் காண்கின்றோம்.
இன்னுமோர் சகாப்தம்
எழுந்து கொள்வதையும் கூட

நாகரீகச் சின்னங்களுக்காய்
நாகவிகாரையை அலங்கரிப்பர்
நம் நாளைய வாழ்வின்
சிருஷ்டிப்பு ஆலயமதை
அழிக்கையில் நாகவிகாரையும் கூட
தூர்ந்து போயிற்று.

துயரங்களினூடு எழுகின்ற
புதிய வரலாற்றினில்
பண்பாட்டின் உச்சப் படுகொலையை
நினைவு கூர்வோமாக!

நன்றி: அணையாத அறிவாலயம், சார்ள்ஸ் கவிதைகள்
யாழ்ப்பாணம்: மாணவர் இளைஞர் பொது மன்றம், 1989

சூரியனும் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னது

சாருமதி (க.யோகநாதன்)

அந்த இரவுகளிலும் நாங்கள்
துயில் கொள்ளச் சென்றோம்:
இரவுகள் அமைதியானவை என்று!

பாயின் விளிம்பை விலக்கிச் செல்லும்,
உடலின் அங்க அசைவுகளை
நிமிர்த்தி, ஒடுக்கி, மல்லாந்து, சரிந்து
அந்த இரவுகளிலும் நாங்கள்
துயில் கொண்டோம்;
இரவுகள் அமைதியானவை என்று!!

வழமைபோல் கனவுகளும் வந்தன;
அவள் வந்தாள்; அவன் வந்தான்;
எங்கோ தரிசித்த அல்லது நினைத்த முடித்த
நினைவுகள், காட்சிகள்...
உணர்வுக் கூம்பின் அடியில்
உறங்கிக் கிடந்தவைகள்,
கனவுகளாய்ப் பரிணமித்தன.

வெயிலின் பிளப்புக் கீற்றுக்கள்
இரவின் முள்ளுகளை எரித்து
அழிக்கத் தொடங்குவதை
நாங்கள் உதயமென்போம்
விழித்துக் கொள்வோம்

அந்த இரவுகள் அழிந்தன
ஆம்! உதயம் எழுந்தது
நாங்களும் விழித்துக் கொண்டோம்.

கோயில் முகப்புக்கள்
எரிந்து கிடந்தன...
கொடிகட்டிப் பறந்த
கட்சி ஒன்றின் அலுவலகம்
கிடையாய்க் கிடந்தது...
கடைகள் எல்லாம்
குதறி எறியப் பட்ட
உடலாய்ச் சிதைவுகளாய்த் தீயில்
உருகிக் குவிந்து கிடந்தன...

தெருவில் பிணங்கள்
தூக்கி வீசப்பட்டிருந்தன...
அவைகளின் உதிரத் தொடர்புகள்
துடித்துக் கதறி
ஓர் இனத்தின் கோலத்தை
தம் ஓலத்தில்
உரித்தாக்கிக் கொண்டன.

அறிவுக் களஞ்சியமான
அந்த நூல் நிலையமும்
அக்கினியால் கற்பழிக்கப்பட்ட
தன் மன ஆதங்கத்தைத் தாங்காது
சந்திர சூரியருக்கும்
வெந்து போன
தன் நிலையை விளக்க
புகையால்
தூது சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

கலைந்த துயில் விழிப்பின் முன்னால்
 இறந்து போன
 நிமிடத் துடிப்புகளின் உயிர்ப்புகளை
 எழுதிப் பிடித்து
 விலைக்குத் தரும்
 செய்திச் சூத்திரமும் (ஈழநாடு பத்திரிகை)
 சுட்டெரிக்கப்பட்டிருந்தது.

கையில் யாமுடன்
 கல்லில் சிலையாய்
 அன்னையிவள்
 இப்பொழுது வாசித்துக்கொண்டிருப்பது
 எந்த ராகமோ...?
 முகாரியா-அல்லது
 முடிந்துபோன கதையொன்றின்...?

அந்தச் சிலையருகே அந்தரித்து
 வெம்பிக் குதிக்கும் மன வெசிறுடன்
 நின்றிருக்கும் என் கால்கள்
 கொண்டுவிட்ட இறுக்கமேன்..?

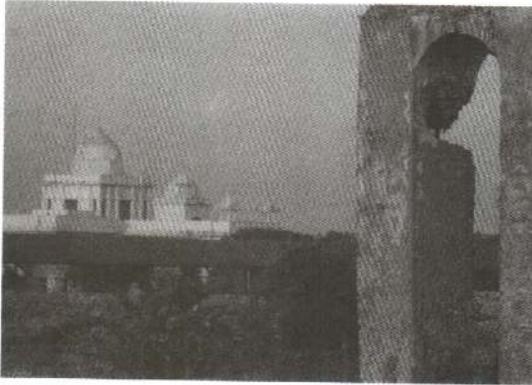
தந்தையைப் போல் மூத்த
 என் துயர் ஒத்த ஒரு தோழர்
 என் அருகே நின்றார்...

கண்ணில் பனித்த கண்ணீர்த் துளிகள்
 காலடியின் மண்ணில் சுவற
 வானத்தின் அந்தகாரத்தைப் பார்த்து
 என்ன நினைவுகளுடன் அவர்
 தன்னிரு கை நீட்டினாரோ?

அண்ணாந்த நானும் பார்த்தேன்
 சூரியனும் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னது
 நீ ஒரு தமிழனென்று!

எங்கோ ஓர் இடத்தில்
 உச்சிக்கேறிய வெறியில்
 காக்கிச் சனாதனிகளின்
 வெற்றிக் களிப்பு ஆரவாரங்கள்...
 என் மண்டைக் கபாலத்துள்
 சித்திரமாய்த் தெறித்தன.

நன்றி: மரணத்துள் வாழ்வோம்
 யாழ்ப்பாணம், தழிழியல் வெளியீடு, கார்த்திகை 1985

பொது நூலக அழிப்பு நாள்

நகுலா சிவநாதன்

ஆசியாக் கண்டத்தின் அரும்பெரும் நூலகம்
அறிஞர்கள் பலர் கூடிக் கட்டிய அறிவகம்
மாட்சிமை மிக்க மகத்தான பொது நூலகம்
மங்காத தமிழரின் அறிவான கல்விஅகம்

தங்கத் தமிழனின் சொத்து அது
தன்மானத் தமிழனின் உயர்ச்சி அது
திட்டமிட்ட சிங்கள அரசின் தீவைப்பால்
81 மே மாதம் 31இல் நள்ளிரவு நேரம்
தீக்கிரையானது எங்கள் அறிவுப் பெட்டகம்
அக்கினிக்கு ஆகுதியாகி அழிந்தது தமிழனின் சொத்து

கல்வியின் கருவைச் சிதைத்தனர் கொடியோர்
கரும்புகையில் பொசுக்கினர் எங்கள் சொத்தை
சிங்கள காமினியின் சிரங்கெட்ட செயலால்
சின்னாபின்னமாகியது சிறப்பான நூலகம்
வல்லான் பலரை வாழவைத்த கல்விச் சொத்தை
வகையாகத் தீமூட்டிப் பொசுக்கினர் காதையர்
சங்ககாலச் சான்றோர் தேடிய அறிவுச்சொத்து
சரித்திரம் இன்றிப் போனது இப்போ
நூலகம் என்ற யாழ் அகத்தை மீண்டும்
பொதுநூலகமாக்கிட முனைப்புடன் எழுவோம்
நூலகம் என்ற யாழ் அகத்தை மீண்டும்
பொதுநூலகமாக்கிட முனைப்புடன் எழுவோம்

நன்றி: முனைப்புடன் எழு: கவிதைத் தொகுதி, யாழ்ப்பாணம்:
தமிழ் மன்ற வெளியீடு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், ஆவணி 2004

இரண்டாவது சூரிய உதயம்

சேரன்

அன்றைக்குக் காற்றே இல்லை:
அலைகளும் எழாது செத்துப் போயிற்று
கடல்.

மணலில் கால் புதைதல் என
நடந்து வருகையில்
மறுபடியும் ஒரு சூரிய உதயம்.

இம்முறை தெற்கிலே

என்ன நிகழ்ந்தது?
எனது நகரம் எரிக்கப்பட்டது:
எனது மக்கள் முகங்களை இழந்தனர்,
எனது நிலம், எனது காற்று
எல்லாவற்றிலும்
அந்நியப் பதிவு.

கைகளைப் பின்புறம் இறுகக் கட்டி
யாருக்காகக் காத்திருந்தீர்கள்?
முகில்களின் மீது
நெருப்பு,
தன் சேதியை எழுதியாயிற்று!
இனியும் யார் காத்துள்ளனர்?
சாம்பல் பூத்த தெருக்களிலிருந்து
எழுந்து வருக.

நன்றி: நீ இப்போது இறங்கும் ஆறு. உ.சேரன்
நாகர்கோயில்: காலச்சுவடு பதிப்பகம், 2000

ஆணித் தீ 81

சோதியா

ஆணித்திங்கள்
முதலாம் நாள்,
உணர்வுகளை உசுப்பிய
யாழ் நூலகத்து நெருப்பு-அவர்கள்
யார் என்பதை
மீண்டும் முரசறைந்தது!

அங்கு...

மனிதம் மரணித்தது,
நாகரீகம் நைந்துபோனது
மெத்தப் படித்தவர்களின்
ஜனநாயக இருளை,
அந்தப் புத்தக வெளிச்சம்
புடம்போட்டுக் காட்டிற்று.

அந்த நெஞ்சங்களைப் போலவே
நெருப்பும்!

அதன் பஞ்சப் பசிக்கு
புத்தக களஞ்சியம்
பாற்சோற்றுப் பருக்கை
பொசுங்கியது,
புத்தகங்கள் மட்டுமல்ல
வரலாற்றின் பக்கங்களும் தான்!

அன்று, நசுங்கியது
நம்பிக்கைகளும் தான்!

நீறு பூத்திருக்கும் நெருப்பு,
இன்றும்..

வார்க்கப்படுவது
நீரல்ல, நெய்.

நன்றி:

சுழநாடு வாரமலர்,
26 ஆனி- 2 ஆடி 1992

மீள் பிரசுரம்

அறுவடை நாள்:

கவிதைத் தொகுதி

நோர்வே: தமிழர் கலை

பண்பாட்டுக் கழகம், 2001

எரிந்த நூலகம் எழுந்திடச் செய்வோம்

இரா. ஞானசம்பந்தன்

அகிலம் போற்றிடும் அறிவுக் களஞ்சியம்
அன்னைத் தமிழின் அளப்பரும் பொக்கிஷம்
அனலிடைப் பட்டு நீறானதோ?
அரக்கர் தம் கைப்பட்டுப் பாழானதோ

அமுதமன்ன அரிய நூல்களை நாம்
ஆசைதீர்ப் படித்துச் சுவைத்திட
அள்ளித் தந்திட்ட அரிய நூலகம்
அன்னை வாணி அமர்ந்த கோயில்

காடையர் தம் செயலினாலே கருகிப் போனது பலர்
கண்ணீர் உகுத்திடக் கலையிழந்தது
எண்ணும் போதெல்லாம் இதயம் வேகுது
என்றோ ஒருநாள் இது எழுந்தே நிற்கும்

இளைய தலைமுறை இதயமெல்லாம்
இதனை நினைத்துச் செயற்படவேண்டும்
எரிந்த நூலகம் எழுந்திடச் செய்வோம்
என்றே உறுதி ஏற்று நடப்போம்.

நன்றி: சம்பந்தன் கவிதைகள். இரா. ஞானசம்பந்தன்
வெளியீடு: கொழும்பு 6: உமா பதிப்பகம், 521/1B, காலி வீதி, டிசம்பர் 2002

இறந்தகாலத்தை எரித்தல்

தமிழ்நதி

அன்று காலை என்றும்போல் விடியவில்லை
இறந்தகாலமும் இறந்துபோயிருக்க
அடையாளமற்றவர்களாய் விழித்தெழுந்தோம்
நெருப்பு எல்லாப் புத்தகங்களையும்
வாசித்துத் தீர்த்திருந்தது
வார்த்தைகள் கரும்புகைத் திரளாகி மேலெழுந்து
அடைமழையாக எம் கண்களுக்கே திரும்பிவந்தன

பக்கங்கள் புரட்டப்படும் ஓசையை
சிலகாலம் சன்னங்கள் நிரவின
சரஸ்வதி வேறு வழியற்றுப்போய்
காளியாய் உருக்கொண்டு சன்னதமாடினாள்

பிறகோர் நாளில்
இறந்தகாலத்தின் புதைகுழியைத் தோண்டினர்
வெள்ளையடித்து மூடப்பட்டது துயரம்
அதன் செப்பனிடப்பட்ட தரையில்
வெயிலின் கிரணம் பொன்னெனச் சுடர்கிறது
எனினும் காலடியினுள் இன்னுந்தான் கேட்கிறது
அன்று கருக்கப்பட்ட ஆன்மாவின் கூக்குரல்

ஹெய்ன்றிச் ஹெய்னெ!
நீங்கள் சொன்னதுதான்
அவர்கள் முதலில் புத்தகங்களை எரித்தார்கள்
பிறகு...
மனிதர்களை!

மீண்டும் வசந்தம் வராதோ!

பி. தனுஷா

பொதியமலைச் சாரலிலே
தத்தித் தாவி விளையாடிய
தமிழ்தன் - விம்பம்
பல்லாயிரம் நூலதனைச் சுமந்து
உதய தாரகையாய் தடம் பதித்த
நூற் பூங்கா - யாழ் நூற் பூங்கா!

தனிநாயகம் அடிகளாரது
தலைமையில் வீறுகொண்ட
நூலகமது - யாழ் நூலகம்.
முட்கள் நீக்கி - பசுந்தரையில்
சாதனை படைத்திட - உறுதி
தந்திட்ட நூலகம் - யாழ் நூலகம்

கறுப்பு ஜூலையில் கருக்கி- உன்னைக்
கண்காணா தேசமதற்கு
இழுத்துச் சென்ற காதையர்கள்
எங்கேயம்மா?

மூவினமாம் அதற்குள் முப்பேரும்
எகிறிக் குதித்திடும்

போரதாம் - இனப்போர்!
தமிழனை அழிக்க நீ - எம் நூலகத் தாயை
ஏன் அழித்திடத் துணிந்தாய் பேரினவாதியே!

சிங்களக் காதையரே குண்டர்களே
உங்கள் குண்டு வெறிக்கு
எம் தாயா பலிக்கடா?

உலகமெல்லாம் - எம் தாயைப் போற்றிட
எம்மண் மிதிக்க உனக்கேனடா
காடை வெறி!

சிங்களப் பேரினவாதத்திற்கு- தமிழினம்
மட்டும் அழிந்தால் போதாதம்மா
தமிழ் ஆதாரமும் அழிந்திட வேண்டுமாம்
அதனால் போலும்
உன்னையும் அழிக்கத் துணிந்தனர்.

நீ சமந்து குதூகலித்த - அத்தனை
நூற் குஞ்சுகளும் நீ
பெற்றெடுத்த பிள்ளைகளம்மா- உன்
பிள்ளைகளால் எத்தனை உறவுகள்
உயர்வுற்றதம்மா அதுவும்
பொறுக்கவில்லை குண்டர்களுக்கு

உன்னைத் தீக்கிரையாக்கிய பாவிசுக்கு
பெற்ற தாயொருத்தி இல்லையம்மா
அதனால் தான் உன்னையும்
எளிதுற அழிக்கத் தயங்கவில்லை

உன் பிள்ளைகளும் உன் மேனியும்
நொக்குருகி சாம்பலானபோது
எம்மினம் மட்டுமில்லையம்மா உலகமே
இரத்தக் கண்ணீர் சொரிந்ததம்மா
இன்றும் இரத்தக் கண்ணீர் சிந்தும்
உன் உறவுகள் உண்டம்மா

உன்னை அக்கினி தேவனுக்கு
ஆகுதியாக்கியபோது - நீ
அவர்களைப் பழிதீர்க்கவில்லை ஏன்

தமிழுவன் பண்பில்லை என்று
சத்தமின்றி உறங்கிவிட்டாயோ?

எம் நூலகத் தாயே
பிழையது உணர்ந்து
சமாதானப் போர்வையைப் போர்த்தி
எம் மடிமீது பாதமது பதித்து
பூசி மெதுவாய் மெழுகுகின்றானம்மா
பொறுக்கவில்லையம்மா பொறுக்கவில்லை
உனைப்போன்ற உருவைச் சிருஷ்டிப்பினும்
உன் பல்லாயிரம் நூற்குஞ்சுகளை
பிரசவித்திட முடியுமா?,
நீ தான் பதிலுரைக்க வேண்டுமம்மா.

உனைச் சிரச் சேதம் செய்கையில்
எழுந்த பேரலை அலறல் ஒலி
உலகையே உசுப்பிய போதும் நீ
எவ்வாறு உருகியிருப்பாயோ கதறியிருப்பாயோ
உணர்வால் உணர முடியவில்லையம்மா
அம்மா அம்மா என்றே
எத்தனை ஜீவன்கள் இரத்த ஆறாய்
கண்ணீர் வடித்து உயிரதனைப் போக்கி
பரிதவித்ததனை நீ
கண்கொள்ளவில்லை அம்மா

பலகோடி கொட்டி - உன்
சுவட்டை மெருகூட்டினாலும்
கற்பனையிலும் உன் இழப்பை
ஈடுகட்டிட முடியாதம்மா
தமிழின குலவிளக்கு - நீ
அணைந்த போதும் - உன்னை

அணைத்திட உலகமே ஆவலாய்
கையேந்துமம்மா

உடு இழந்து நின்ற - உன்னை
மிளிர் வைத்தனர்- ஆனால்
உன் முன்னழகை நிகர்த்திட
முடியாதம்மா தாயே
நீ வேண்டும் நீ வேண்டும்
வந்திடாயோ - கண்ணீரால்
மாலையது கோர்த்து - உனை
ஆனந்தமாய் வரவேற்க வேண்டும்மா
வந்திடுவாயோ முன்பு போல

நன்றி: பி.தனுஷா

கல்லூரி ஒழுங்கை, சங்கத்தானை, சாவகச்சேரி

யாழ். நூலகம்

சு. திருப்பரங்குன்றன்

பால்வீதி தொட்டு பழம்தமிழர் விட்ட
பன்னாட்டு நூல்கள் எங்கே?
ஆல்போன்று நின்று அறிவொளி தந்த
அழகான நூலகம் எங்கே?

தாவீது அடிகளார் தவத்தினை மாய்த்து
தன்மானத் தமிழ்நெஞ்சைக் காய்த்து
பாவிகள் செய்த பாவத்தி னாலே
பலகாலப் பயிர்நாச மாச்சே!

அயல்நாடு தொடக்கம் ஆசியா எங்கும்
அறிவீந்த தெய்வம் நீயே!
உயர்திரு செல்லப்பா உருத்தந்த உன்னால்
உயர்ந்தவர் பற்பல கோடி

ஏதில்லை இங்கு எல்லோர்க்கும் உண்டு
என அள்ளிக் கொடுத்திட்ட பண்பு
போரில்லை என்றும் புத்தகங்கள் வாழும்
புனிதத்தைப் புரியார்புகழ் வீழும்

சிறியவனாய் அன்று சிரித்திட்ட போது
சிங்காரக் குமரியாய் நின்றாய்
பெரியவனாய் இன்று பிரியமுடன் வந்தால்
பேரழகை நீயிழந்து வெந்தாய்

மதமென்ன மொழியென்ன மறுப்பேது மில்லை
வந்தோர்க்கு அருளினாய் உன்னை

கதம் செய்யக் காழ்ப்புடன் காண்பவர்க் கெல்லாம்
கண்டிப்பாய்க் கழுதைதான் அன்னை

நிமிர்ந்தோமே உன்னால் நிமிருவோம் என்றும்
நிலைதடு மாறிநாம் நில்லோம்
உமிதந்த போதும் உரமாக்கிக் கொள்வோம்
உனைமீண்டும் உயர்ந்திட வைப்போம்!

நன்றி: (காரை)சுந்தரம்சிள்ளை திருப்பரங்குன்றன்
லண்டன்

நெஞ்சமதிலே நீங்காத வடுவாகிய நம் நூலகம்

வாசுகி தில்லையம்பலம்

அன்று எண்பத்து ஒன்றில்
சிங்களக் காதையரின்
வெறியாட்டத்தினால் - தீ
எனும் கொடியவனின்
நாவுக்கு இரையானது
அறிவுப் பொக்கிஷமாம் - யாழ்
நூலகம்

கனன்று எரிந்த - அந்த
நாள் எந்தமிழர் - நெஞ்சில்
பலகோடி அனலைக்
கக்க வைத்தது

ஆசியாக் கண்டத்தின் - மிகப்
பெரிய நூலகமாம் இலட்சக்
கணக்கில் நூல்கள் கொண்டிருந்ததாம்
அப்பொழுது

எம்மவர் சொத்தே- கல்வி
அக்கண்ணை மூடிவிட்டால்- எம்மை
அழித்து நாம் வாழ்ந்த இன எச்சங்களையும்
கலை பண்பாட்டையும் சிதைத்து
நம்மினத்தை அழித்துவிட நினைத்தார்
அது அவர்கள் கற்பனையே

தனிநாயகம் அடிகளாரின் - உள்ளத்
தாமரையில் ஊற்றெடுத்த - சிந்தனையால்
எம்மக்களின் ஒவ்வோர் வியர்வைத்

துளியாலும் அமைக்கப்பட்டாய்
இதை அவர் அறிவாரோ

கடற்காற்றும் நறுமணமும்
இயற்கை எழிலும்
மாலைக் காட்சியும் - கண்டு
தரிசிக்கவும்- நூல்களை
வாசிக்கும் இதயங்களை
கவர்ந்திட வேண்டுமென்ற
சிந்தனையில் அமைத்தனரே
பண்ணை வெளியில்

நாம் அனைவரும் - பயன்படுத்த
வேண்டுமென எண்ணிய படியால் தானோ
அதைப் போக்குவரத்துடைய இடத்தினிலே
அமைத்தனன்- அதுவே
நீ தீக்கிரையாகிவிட இலகுவில்
வழிசமைத்ததே - என்ன
தவம் செய்து உன்னை
ஆக்கினோம் என்பதை நாமே அறிவோம்

தீயிலே வெந்த நின்
தோள்களும் எலும்புகளும் - பலகாலம்
வெயிலும் மழையும் மின்னலும் இடியும்
கண்டு அனுபவித்து வாழ்ந்தது பலகாலம் - நின்
உடல் சிதிலமடைந்த நிலையில்
உன்னைத் தரிசித்தேன் - அன்றொரு நாள்
நான் நினைத்தேன் - உன்னை
எம் இன அழிப்பின் சுவடாக்கி
உன்னருகில் நிமிர்ந்த நெஞ்சுடன்
அனைவரும் கவரும் வகையில் - இன்னோர்
நூலகத்தை நாமே அமைப்பதென்று

ஆனால்...

நாம் தவறிவிட்டோம் - எம்
 வரலாற்றுக் கடன் தனைச் செய்வதற்கு - இன்று
 என் கையில் சிதிலமடைந்த - உன்
 உடலுடன் கூடியதொரு
 புகைப்படம் மட்டுமே

இன்று உன் உடலில் செய்யப்பட்ட
 முக அலங்காரம் போன்ற
 ஒப்பனையால் அனைவரையும் - கவரும்
 பொலிவுடன் உள்ளாய்- ஆனாலும்
 உன்னுடைய இரத்தமாகவும், குருதிச்
 சிறுதட்டுகளாகவும் செங்குழிய
 வெண்குழியங்களான - உன் நூல்களைத்தான்
 இவர்களால் நிரப்பிட முடியுமா? - இன்று
 கட்டிடம் மட்டுமே எஞ்சியிருக்க - உன்
 உயிர் நாடிகள் இன்றி - நீ
 வெற்றுடலுடன் உள்ள நிலைதான் - என்
 முன்னே விரிந்து கிடக்கிறது.

நிந்தன் முன் அன்று மோதிய- சன
 அலைக்கூட்டமெங்கே - உன்னைத்
 தேடியும் நாடியும் வந்த- உன்
 வாசக உள்ளங்கள் எங்கே?
 எல்லாமே தொலைந்து போகின - அந்த
 காதையரின் செயலால் தானே?

இன்று நீ உல்லாசப் பயணிகளின்
 காட்சிப் பொருளாய் உள்ள- நிலை
 பார்க்கக் கசக்கின்றது.
 அறிவுச் சுடரேற்றிய தாயாய்
 நீ இன்று இல்லையே

ஹயஸில் வந்து உன் முன்னே
 விரிந்து கிடக்கும் அழகுக்
 காட்சியின் முன் ஓய்யாரமாய்
 நங்கையரும் ஆடவரும் - நின்று
 படத்துக்கு போஸ் கொடுக்கும்
 காட்சியிடமாய் மாறியுள்ளாய்
 வெந்து போகிறது என் மனம்
 இந்த ஒரு சிலரைத்- தவிர
 உன்னை இன்று - யார்
 தான் நினைக்கின்றார்கள் ?
 அலை மோதிய சனக் கூட்டம் கலைந்து
 தன்னந் தனியாய் உள்ள நிலை காண
 வருகிறார்களாம் அவர்கள்

நூலின்றியும் ஏடின்றியும் இருக்கும் - நிலை
 தனைப் போக்க முன்வருவாரா - அவர்கள்
 அள்ளிக் கொடுக்கவேண்டிய நேரத்தில்
 கிள்ளிக் கொடுப்பார்கள் - அதுவும்
 நம் மொழி நூல்களையல்ல - அவர்கள்
 மொழி நூலினை - இதுவும்
 திட்டமிட்ட இன அழிப்பே

நூலைச் சேர்க்க - நம்
 அனைவரது கரமும் சேர்ந்து
 பணம் சேர்த்தாலும் கிடைக்குமா?
 அந்நூல்கள் இன்று - எம்
 கைக்கு அதுவும் ஐயமே
 இன்றுள்ள நிலையில் அதனைச் சேர்த்து
 முழுமையாக்கினும் எரிநிலை மீண்டும்
 வராது என்பதற்கு
 யார் உத்தரவாதம் தருவர்?

நன்றி: வாசுகி தில்லையம்பலம், குப்பினான் தெற்கு, குப்பினான்

புத்தரின் படுகொலை

ஏம்.ஏ. நுஹ்மான்

நேற்று என் கனவில்
புத்தர் பெருமான் சுடப்பட்டிற்றந்தார்.
சிவில் உடை அணிந்த
அரசு காவலர் அவரைக் கொன்றனர்.
யாழ் நூலகத்தின் படிக்கட்டருகே
அவரது சடலம் குருதியில் கிடந்தது.

இரவின் இருளில்
அமைச்சர்கள் வந்தனர்.
'எங்கள் பட்டியலில் இவர் பெயர்
இல்லை
பின் ஏன் கொன்றீர்?'
என்று சினந்தனர்.

'இல்லை ஐயா,
தவறுகள் எதுவும் நிகழவே இல்லை
இவரைச் சுடாமல்
ஒரு ஈயினைக்கூடச்
சுட முடியாது போயிற்று எம்மால்
ஆகையினால் தான்...'
என்றனர் அவர்கள்.

'சரி சரி
உடனே மறையுங்கள் பிணத்தை'
என்று கூறி அமைச்சர்கள் மறைந்தனர்.

சிவில் உடையாளர்

பிணத்தை உள்ளே இழுத்துச்

சென்றனர்.

தொண்ணூறாயிரம் புத்தகங்களினால்

புத்தரின் மேனியை மூடி மறைத்தனர்.

சிகாலோகவாத சூத்திரத்தினைக்

கொழுத்தி எரித்தனர்.

புத்தரின் சடலம் அஸ்தியானது

தம்ம பதமும் தான் சாம்பரானது.

(குறிப்பு: சிகாலோகவாத சூத்திரம், தம்மபதம் ஆகியன பௌத்தமத அறநூல்கள்.)

நன்றி: 1981 அலை 18

எங்கள் நகர் ஏன் எரியுண்டு போகிறது?

சோ. பத்மநாதன்

'எங்கள் நகரேன் எரியுண்டு போகிறது?

உங்களுக்கு - சத்தியமா - ஒன்றுந் தெரியாதோ?'

'எதுக்கிப் போஇப் பேச்சை எடுக்கின்றாய்?

காதுக் கருகில்வந்து கத்தித் தொலைக்கின்றாய்?'

'எங்கள் நகரேன் எரியுண்டு போகிறது?

உங்களுக்கு - சத்தியமா - ஒன்றுந் தெரியாதோ?'

'தீபாவளியா? திருக்கார்த் திகைநாளா?

கோபாவே சத்தில் கொளுத்த இது கூடலா?

முற்றுக்கையும் இல்லை, மூண்டபெரும் போரில்லை

எற்றுக்கப் பாநம் நகரம் எரிகிறது?

நள்ளிரவு, சும்மிருட்டு, நாட்டிலே தேர்தல் எனில்

சொல்லி வைத்தாற் போல சரீர் என் நெரிகிறதே!

பாதுகாப்புக் காகப் படைகள் குவிந்திருக்கும்

போதுதீப் பற்றும் புதினம் நடக்கிறதே!

'எங்கள் நகரேன் எரியுண்டு போகிறது?

உங்களுக்கு - சத்தியமா - ஒன்றுந் தெரியாதோ?'

'பற்றி எரிவது யாழ்ப்பாண நகரமல்ல

பெற்ற வயிறுந்தான் - பேசாதிருமகனே'

நன்றி: மரணத்துள் வாழ்வோம்-கவிதைத் தொகுப்பு (1985)

மீள்பதிவு: வடக்கிருத்தல் -சோ.பத்மநாதனின் கவிதைத் தொகுப்பு (1998)

உள்ளக் குமுறல்

க. பரமசிவன்

பல்கலைப் பொக்கிஷமாம்
யாழ் நூலகம்
இனவெறி கொண்ட
அன்னிய குடியே!

கறுப்பு ஜூலை என்னும் பெயரில்
தமிழ் இனத்திற்கு - இழப்பு
தமிழ்த் தாய்க்கு - ஏக்கம்
விதி செய்த கோலமோ - இல்லை
மதியின் சூழ்ச்சி

ஏங்கும் தமிழர்களே!
தமிழ் தலைகுனியுமா - இல்லை
அவள் தாய்

தாயை எரித்தாய்
தாய்நாட்டை எரித்தாய்
நூல்களை எரித்தாய்
நீதியை எரிக்க முடியுமா? இல்லை
நூல்களை இழந்து ஏங்கும்
தமிழர்களின் உள்ளக் குமுறல்!

நன்றி: க.பரமசிவன்

சித்தானைக்குட்டி வீதி, காரைதீவு, அம்பாறை

கசப்பான ஜூன் ஒன்று

'சௌமி' பூ. பாலபாஸ்கரன்

புவிதனில் புகழ்பூத்த அறிவாலயமே
பாமரர் எமக்கு நீ கலங்கரை விளக்கே
காலக் கொடூரமது உன்னை தீக்கிரையாக்கினும்
காவியக் கலை ஓவியமாய் நிமிர்ந்து நிற்கும் யாழ் நூலகமே!

இனத்துரோகம் கருக்கிய கல்விக்கடலே, களஞ்சியமே
இன்று உன் கோலம் கண்டு குளிரோடையாகுதே நெஞ்சமே
அரை நூற்றாண்டான ஆலவிருட்சம் உன் நிழலில்
அறிவு பெற்றோர் ஆயிரமாயிரம் மாணவச் செல்வங்கள்

எந்தன் தந்தையின் பின்னே நான் வந்த கால் அது
என் மகன் என்னுடன் உனை நாடி வரும் காலம் இது
தீயில் பொசுங்கிய அறிவாலயமே - இன்று உன்
நிமிர்ந்த கோலம் கண்டு மனம் குதூகலிக்குதே!

எண்பத்தொன்று ஜூன் ஒன்றில் நீ சிந்திய கண்ணீர்
எரியூட்டிய எத்தர்கள் யாவரும் சிதைந்து போயினர்
இரண்டாயிரத்து நான்கில் மீண்டு(ம்) உயிர் பெற்றாய்
இனி இச்சோதனை நாடிடக் கூடுமோ?

உலகத்து அறிவினை உன்வசம் கொண்டாய்
உல்லாசச் சிறுவரை உவகையுடன் ஏற்றாய்
அறிவியலாளனும் ஆசிரிய மாணவனும் அறிவைத் தேடிட
நாளைய மருத்துவன் நல்லறி பேராசனுடன் வர

நாட்டின் கல்வி மான்களும் கலை ஆர்வலரும் சேர்ந்து
நல்லறிவைத் தேடி உன்மடி தவழும் பாக்கியம் பெற்றோம்
காலப் பொன்னேடு காத்திருக்கும் காலம் வரை
காவியக் கலைக் கூடமாய் நிமிர்ந்து நிற்பாய் அன்னையே

நன்றி: பூ.பாலபாஸ்கரன்

வெந்த பொழுதினிலே...

இரா. பிரதீபா

ஓ மனிதமே!

மதத்தின் முன் மண்டியிட்டு

மண்மீது எனை சரித்து

மார்தட்டி சிரிக்கின்றாய்

வெந்து என்மேனி வெடித்து

நொந்து நான் துடித்தது

மந்தி மைந்தர்களே - உங்கள்

புந்தியில் விழவில்லையா?

தீக்கு எனை இரையாக்கி

தீமைக்கு துணைநின்றீர்

பேய்க்குப் பிறந்தவரா - எனை

பேதமைக்குப் பலியிட்டீர்?

ஆணவத்தில் ஆட்டம் போட்டு

அழித்தது என்னை அல்ல

அறிவுச் சுடரொன்றை- தீநீரூற்றி

அணைத்து விட்டீர்.

சாம்பல் மேட்டிடையே

மீண்டும் செதுக்கிடினும் பூசிய

சாந்தினிடையே தேங்கிக் காயாது,

சிந்திய கண்ணீர்த் துளிகள்.

நன்றி: இரா. பிரதீபா

கலைமணி வீதி, கட்டப்பிராய்

வெறும் கட்டிடம் ஆனாய்

இரா. பிரதீபா

அரிச்சுவடிக்கும் சேமிப்புக் கிடங்காய்
அறிவுதனை சொரியும் அருவியாய்
ஆசிய கண்டத்தில் பெரிதாய்
ஆடும் முகிலை அளந்தாய்.

நாட்டிற்கு நல்லதோர் சொத்தாய்
நற்கல்விக்கு விளங்கினாய் கண்ணாய்
போற்றியே பேணினர் தாயாய்
பொறுக்காமல் அழித்தனர் சிதையாய்

இன துவேச வெறிக்கு விருந்தாய்
எரி தீக்கு இரையாகி விழுந்தாய்
கண் முன்னே கருகி நீ சருகாய்
காலத்தில் அழியாத சிதைவாய்

செதுக்கினர் உனை மீண்டும் புதிதாய்
செலவிட்டதோ கோடி வளமாய்
இருந்தும் நீ என்ன செய்வாய் - இழுபறியாலே
இடிகின்ற கட்டிடம் ஆனாய்.

நன்றி: இரா.பிரதீபா
கலைமணி வீதி, கட்டப்பிராய்

கைது செய்யப்பட்ட கனவுகள்

விஜயா பிரான்சிஸ்

ஒற்றை வகிபெடுத்த வயல்வெளியும்
ஓராயிரம் கதைசொல்லும் பனைமரமும்
நித்தம் பூச்சொரியும் மல்லிகையும்
நீள் கனவுகளில் வந்து வந்து போகின்றன.

வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் வகுப்பறையும்
தினம் நடந்தாலும் வழக்கை விழா வரப்புகளும்
வளமாகத் தலையாட்டும் வடலிகளும்
வந்தெந்தன் நினைவுகளில் நுழைகின்றன

என் கவிதைக்கு கருக்கொடுத்த சூலகமும்
யாழ் மண்ணுக்கு தோள் கொடுத்த நூலகமும்
கனலெறிந்து அது கருகிப் போனதுவும்
கனன்றெந்தன் நெஞ்சத்தைச் சுடுகின்றது

ஓர விழிகளதில் உருகி வழிந்து வரும் - அந்த
ஈரத்துளிகளிலே என் பார்வை மறைகிறது - மனிதம்
தூர எறிந்துவிட்டு வீரம் சொன்னதுவும்
கோரக் கரங்கள் கொண்டு கல்விக் கழுத்தை நெரித்ததுவும்

விடிந்தும் விடியாத பொழுததிலே - எம்மியதும்
அதை சிதையில் ஏற்றியதும் - எம்
கனவுகளை கலைப்பதாகக் கருதிக் கொண்டு
கண்ணிமைகள் பிடுங்கப்பட்ட நினைவுகளும்
தமிழருக்கு உதைப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு
தமக்குத் தானே சிதை வைத்த துரோகங்களும்

இனவெறிக்கு நீர் ஊற்ற நினைத்ததினால்
இலங்கையின் இமையதை எரித்ததுவும்

சிதை ஏறிய நூலகத்தீ வாளைத் தொட்டதுவும்
அதைப்பார்த்தொரு ஜீவன் உயிர் விட்டதுவும்
பதைபதைத்து நெஞ்சங்கள் சுட்டதுவும்
விதையாகி என் மனதில் புதைகிறது

அகவையில்லா அரிச்சுவடி அழிந்ததுவும்
ஆசியாவின் அகல்விளக்கு அணைந்ததுவும்
அறிவியலின் அலையடித்து அடங்கியதும்
அது ஆதாரம் எதுவுமின்றி அமிழ்ந்ததுவும்

உலகதிர சொத்தழிந்து போனதுவும்
உயிரான உறவழிந்து போனதுவும்
உயிரழித்தும் உணர்வழித்தும்
உடமையதைத் தானழித்தும்
உலகனைத்தும் கண்முடித் துயின்றதுவும்

சிந்திய விழிநீரில் பாதங்கள் நனைந்ததுவும்
சிதறிய இதயங்கள் பாரங்களை சுமந்ததுவும்
நாசத்தின் சுவருக்குள் நாம் முடங்கிக் கொண்டதுவும்
நாய்களின் குரைப்புக்கு நாவடக்கிக் கொண்டதுவும்

என் நினைவுகளில் வருகின்றது
நிதம் என்னைச் சூடுகின்றது
அது கனவுகளைக் கலைக்கின்றது
கண்ணிமைகள் நனைக்கின்றது
காகிதத்தில் விழுவதனால் என்
கவிதை கூடக் கரைகின்றது.

நன்றி: வீஜயா பிரான்சிஸ்
கொய்யாத்தோட்டம், யாழ்ப்பாணம்

மீட்டு உருவாக்குவோம்

புதுவை சீனு தமிழ்மணி

சிங்கள முட்டாள் தீ
யாழ் நூலகம் சென்றது
இனிய தமிழ் மொழி
தெரியாமல்,
புரியா எரிச்சலால்
எரித்தது அரிய நூல்களை.
யாழ் நூலகம்
பாழ் ஆனது.
இருள் மனச் சிங்களர்
தமிழ் நூல் எரித்து
வெளிச்சம் தேடினரோ...
தமிழ் நூல் படித்தாலே
இருள் மனம் நீங்குமே.

முன்னாளில்
தமிழ் ஓலைச் சுவடிகள்
நூலோரால்;
அனல்வாதம்;
புனல் வாதம்;
எனும் பெயரால்
அழிக்கப் பட்டனவாம்
இப்படியாக...
தமிழனின் இழப்புகள்
பலப் பல
கச்சதீவு உட்பட.

முன்னையிட்ட தீ முப்புரத்திலே
 பின்னையிட்ட தீ
 தென்னிலங்கையிலே;
 இவையிரண்டும்
 கதையென்றறிகையிலே
 ஐயகோ... ஐயகோ இப்போது
 யாழ் நூலகம் எரிந்தது
 உண்மையிலே.

மக்கள் எரிந்தனர்
 வீடு எரிந்தது
 தேசம் எரிந்தது
 இதோ...
 இதோ...
 இப்போது தமிழ் நூல்களும்
 நாமினி;
 தூங்கும் புலியைப் பறை
 கொண்டெழுப்பினோம்
 தூய தமிழரைத் தமிழ்
 கொண்டெழுப்பினோம்;
 என்ற பாவேந்தரின்
 பாவரிக்கிணங்க
 எரிந்த சாம்பலைத்தூவி
 இறந்த தமிழரை
 அழிந்த நூலகத்தை
 இழந்த நாட்டை
 எழுப்புவோம்
 மீட்டுருவாக்குவோம்
 மீட்போம்.

எரித்தலும் உயிர்த்தலுமாய்..

பேனா மனோகரன்

ஆதிமுதல்

எரித்தலும் உயிர்த்தலுமாய்
தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது
மானிடர் பயணம்...
கல்தோன்றி மண்தோன்றா
காலத்துக்கு முன் தோன்றிய
மூத்தகுடி நாங்கள்
வந்தேறிகளிடம்
வாய்ப்பொத்தி நிற்போமோ?

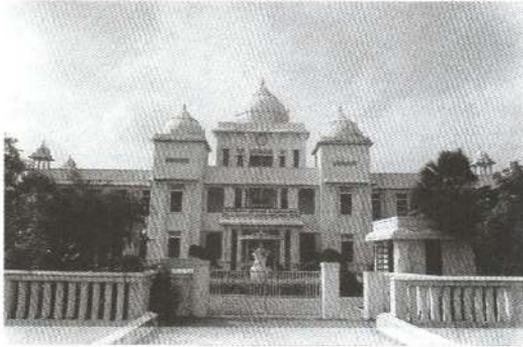
பெளத்தத்தையும் மகாவம்சத்தையும்
பெண்களையும் இறக்குமதிசெய்த
துட்டகாமினிக்கள்
இரவல் தேசத்தினர்
நூல்கள் பற்றியும்
நூலகங்கள் பற்றியும்
அறிந்திருக்கமுடியாதுதான்
அதனால்தான்
தீயிட்டு எரிய வைத்தீர்
எம் பண்பாட்டுக் கருவூலத்தை!

ஒரு லட்சம் ஆன்மாக்களை
சாம்பராக்கி
தம்மபதம் இசைத்தீர்கள்.

முப்பத்து இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு
முந்தைய யாழ் நூலக எரிப்பு

முள்ளிவாய்க்காலுக்கு
 முகவுரையும் அல்ல
 முடிவுரையும் அல்ல
 எரிந்த சாம்பலுக்குள்ளிருந்து
 எழும் எம்மினம்
 பீனிக்ஸ் பறவையைப் போல்
 பூமிப்பந்தின் திசையெங்கும்
 புதிய பூபாளம் இசைக்கும்!

நன்றி: பேனா மனோகரன்
 திருச்சி, தமிழ்நாடு

எரிந்து போனது நூலகம் அல்ல ஓர் இனத்தின் ஆன்மா!

மட்டுவில் ஞானகுமாரன்

ஒரு

சமூகத்தின்

இதயத்துடிப்பு

மெதுவாக நின்றுகொண்டது

தென் ஆசியாவின்

முதல்தர நூலகத்திற்கு

சிரச்சேதம் நடந்துகொண்டிருந்தது

இருளோடு

வந்த சில உருவங்கள்

தீ வைத்துக்கொள்ள

எழுந்த புகையோடு சில பேய்கள்

கூத்தாடிக் கொண்டன

வீரமாமுனிவரும்

கல்லடி வேலுப்பிள்ளையும்

எழுதிய சுவடிகள் எரிந்து போயிருந்தன

விபுலானந்தனையும்

சோமசுந்தரப்புவரையும்

எரிந்த சாம்பலிடையே தேடிக்கொண்டோம்

எரிந்தவை

வெறும் காகிதங்களாக மட்டுமே

இருந்திருந்தால்

ஏராளம் வாங்கிக் குவித்திருக்கலாம்.

இவைகள்
எங்கள் முன்னோரின்
மூச்சுகள்
இவைகளை எங்கே தேடுவது
இனி எப்படிப் பெறுவது?

எரிந்து போனவை
வேறும் நூல்கள் மட்டுமல்ல
ஒரு இனத்தின் ஆன்மா

சிதைந்து கிடப்பவை
வெறும் கட்டிடங்கள் அல்ல
ஈழமக்களின்
வரலாற்றுப் பெட்டகம்

அனுமான்
எரிக்க மறந்ததை
இருளோடு வந்தவர்கள்
செய்து முடித்தார்கள்

ஹிட்லர்
செய்ய மறுத்ததை
இவர்கள்
செய்யத் துணிந்தார்கள்

நன்றி: மட்டுவில் ஞானசுமாரன்
ஜேர்மனி

வேலியும் காவலும்

இ. முருகையன்

வேலிக்குப் பயிர்கள் மேலே
விருப்பமே இல்லைப் போலும்!
சோலிக்கு முடிவு காண்பம்!
சுடுவம், என்று எழும்பிச் சென்று
தீ வைத்து முடித்த வேலி திருப்தியை அடைந்திருக்கும்
கோபத்தைத் தீர்த்திருக்கும்

குவிந்ததோ - பயிரின் சாம்பல்!

தோட்டமுங் கொஞ்சம் செழிப்பு:

பயிர் பச்சை

நீட்டமாய் நீண்டு நெருங்கி மதாளித்துச்

சேட்டமாய் நிற்கிறது, செந்தளிர்ப்பாய்.

காய் கனிகள், பூக்கள் குலுங்கும்

புளுகமுள்ள கொப்புகளைக்

காட்டி நிற்கும் கண்குளிர, இன்பச் சிறு செடிகள்.

கற்கள் மலிந்த கலட்டித் தரையிலே

புற்கள் படர்ந்து புலுண்டுவது தான்

இந்தக் காணி நிலத்தின் இயற்கை.

அதை மாற்ற என்று

தீர்மானஞ் செய்த செயற்-கை வலிமையினால்,

கிண்டிக் கிளறி, கிணறிறைத்து நீர் பருக்கிக்

கொண்டிருக்கும் செய்கை

கொடுத்த பலன்களினால்

தோட்டமுங் கொஞ்சம் செழிப்பு, மதாளிப்பு!

நீர் இறைப்புத் தீண்டாமல் நிற்கின்ற
 புல் நுனிகள்
 காய்ந்து சருகாய்க் கருகி இருந்தாலும்,
 பூச்சி அரித்துவிட்ட பூசணியின் சாம்பல் இலை
 ஓட்டை பிடித்துத் துவண்டு கிடந்தாலும்,
 நோய்பிடித்த கத்தரியின் நூறிலையில் தொண்ணூறு
 சூம்பிக் குனிந்தபடி தொய்ந்து கிடந்தாலும்,
 அங்கங்கே நல்ல அழகான பச்சை உண்டு.

கண் குளிர -

இன்பச் சிறு செடிகள் -

தோட்டம் எங்கும்!

தோட்டமோ கொஞ்சம் செழிப்பு -

மதாளிப்பு!

சுற்றி நின்ற வேலி

சுருக்கென்று சீறிற்றாம்.

நட்ட நடு இரவில்-

நாலுபேர் காணாத கன்னங்கரி இருட்டில் -

காற்சட்டை போடாமல்,

தோட்டத்துள் வேலி நுழையத் தொடங்கியதாம்.

வேலி

பயிரை எல்லாம்

மேய என்று போயிற்றாம்.

மேயத் தொடங்கி விறுக்கென்று சப்பிற்றாம்.

மென்று மென்று தின்றதாம்,

மேல் இருந்த கொப்புகளை வாரி இழுத்து

வளைத்து, முறித்தெடுத்து,

வேரோடு வாங்கிப் பிடுங்கி மிதித்ததாம்.

ஓங்கி உதைத்துத் துவைத்துப் பொடியாக்கித்

தீங்கு பரத்திச் சிதைத்ததாம் தோட்டத்தை

பற்றாத பச்சைப் பயிர்கள் என்றும் பாராமல்,
 பெற்றோலை ஊற்றி நெருப்பும் கொளுத்திற்றாம்!
 வேலி கடித்து மிதித்த பயிர்க் குப்பைகளும்
 வெந்து பொசுங்கிப் புதைந்து கரியாகி
 நொந்து சுருண்டு -
 வெறுஞ் சாம்பலாய்ப் போயினவாம்.

வேலை நிறுத்தமொன்றை
 வேலை அற்ற சண்டியர்கள்
 ஏவற் பேய் ஆகி இழுத்து விழுத்துதல் போல்
 வேலி பயிரை எல்லாம்
 மேய்ந்துவிட்டுப் போயிற்றோ?

காலிப் பயல்கள் கடையை உடைப்பதுபோல்
 வேலி பயிரை எல்லாம்
 மேய்ந்துவிட்டுப் போயிற்றோ?

காடையர்கள் நூலகத்திற் கைவரிசை காட்டுதல்போல்
 வேலி பயிரை எல்லாம்
 மேய்ந்துவிட்டுப் போயிற்றோ?

கொன்று
 தெருவிற் பிணங்கள் எறிவதுபோல்
 வேலி பயிரை எல்லாம்
 மேய்ந்துவிட்டுப் போயிற்றோ?

வேலிக்குப் பயிர்கள் மேலே
 வெறுப்புத்தான் இருக்கும் என்றால்-
 வேலி ஏன்? காவல் ஏனோ?
 காவலோ வேலியாலே?

நன்றி: மரணத்துள் வாழ்வோம்
 யாழ்ப்பாணம், தமிழியல் வெளியீடு, கார்த்திகை 1985

யாழ் நூலக எரிப்பு

யுகசாரதி (எஸ்.கருணானந்தராஜா)

ஏன் செய்தார் இந்த இழிவு தரும் செய்கை தனை
சதிகாரர் எங்களுக்குச் சகுனப் பிழை காட்ட
மூக்கை அறுத்துவிட்டு முழு வியளம் வந்தனரா?
போக்கிரிகள் ஏன் இந்தப் பொல்லாப்பைச் செய்திட்டார்?
தீக்கு இரையாகத் தேசத்தின் செல்வத்தை
ஆக்கியதால் மூடர் அடைந்த நயமென்ன?

ஆங்கிலத்தில் ஆரியத்தில் அருந்தமிழில் சிங்களத்தில்
பாங்காய் அறிவு தந்து பயன்பட்ட நூல்களெல்லாம்
தீய்கென்ன செய்தன இத் தீயவர்க்குத் தீயிலிட?

அன்னைத் தமிழ் மண்ணின் அறிவுக்கு அணைபோடும்
அவலை நினைத்து வெறும் உரலை இடித்தனரா?
சூரியனைக் கொள்ளியினாற் கூட்டெரிக்க முயல்கின்ற
காரியத்தை இந்தக் கடைப்பழிகள் ஏன் செய்தார்?
நாசத்தைச் செய்து நம்மை அழித்திடவா
தேசத்தின் சொத்தைச் சிதைத்தார் முழு மூடர்

உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி பாய்ச்சம் பேரறிவு
வெள்ளத்தின் மீது வெறுப்புற்ற மூடர்களாய்
மன வழக்கை நீக்கி மதி கூட்டும் நல்லறிவுக்
குளத்தோடு கோபித்துக் குப்பையை ஏன் போட்டார்கள்

தூசி விழுந்த கண்ணைத் துடைத்து விடமாட்டாமல்
ஊசி கொண்டு குத்தி ஒளி இழந்த பேதையராய்
தம் கண்ணில் தாமே மண் வாரிப் போட்ட இந்த
வம்பர்களைப் பார்த்து வரலாறு சிரிக்கிறது

மானுடமோ தன்றன் மதிப்பைக் குறைத்திட்ட
 ஈனப் பிறவிகளை எண்ணிக் குமைகிறது
 மண்ணை இழிவுசெய்ய மலம் சொரிந்து மகிழ்ந்திட்ட
 பொண்ணையரைப் பார்த்திந்தப் பூமி முறைக்கிறது
 உளங்காட்டும் கீழ்மை உணர்வைப் பறைசெய்த
 வளங்காதவாகளுக்காய் வையம் சிரிக்கிறது
 மூக்கையறுத்துத் தடிமலுக்குச் சிகிச்சை செய்த
 மொக்குத் தனத்தையெண்ணி முழுவலகும் அழுகிறது

 சிரித்தென்ன அழுதென்ன திருவழிந்து போனபின்னர்
 உரித்தாய் எமக்கிருந்த ஒப்பற்ற நூல்கள்தமை
 அரித்த கறை யான்களுக்கு ஆற்றிவா ஓரறிவா
 யார்க்கிதனால் லாபமென்று நாய்க்குணத்தோர் கேடு செய்தார்?
 அறிவை அழித்தொழிக்க அற்பர்கள் ஏன் பாடுபட்டார்
 கடலை அழுக்காக்கக் காறி உமிழ்ந்தது போல்
 முடைநாற்றச் சாக்கடையை முல்லைக் கெறிந்ததுபோல்
 அம்புலியைக் கையால் அணைக்க முயன்றதுபோல்

 அன்னை தமிழை அறிவுச் சுடர் வீசும்
 பொன்னை இழிவு செய்யப் புகையடித்துப் பார்த்தாரா?

 கோயிற் சிலைக்குக் குத்துகின்ற முள்ளெடுத்துச்
 சாத்தி மகிழ்ந்திட்ட தரங்கெட்ட செய்கையினால்
 யாருக்கு நட்டம்? நாங்கள் விழுதெறிந்த
 ஊருக்கு மட்டுமா? உயிராம் தமிழுக்கா?
 பாருக்கே நட்டம், படித்தவர்க்கெல்லாம் நட்டம்

 அன்னை தமிழீழத்தின் அறிவுக் கருவூலத்தில்
 சின்ன மதியால் சேறிறைத்த தீச்செயலை
 முழுவலகும் பார்த்து மூக்கில் விரல் வைக்கிறது!
 இப்படியும் ஓர் உணர்வா? இப்படியும் ஓர் பகையா?
 யார் இவர்கள்? எக் காட்டு நாய் நரிகள்?
 ஏன் இவர்கட்கிந்த இழிபுத்தி-இந்தப்

பாரின் வரலாற்றில் பழி முடிக்க இத்தகைய
கோரச் செயலைக் கொடுமைதனை ஓர் நாளும்
யாரும் புரிந்ததில்லை நாகரிகம் கெட்டதில்லை

பாசிசத்திலுறிப் பழிபுரிந்த ஹிட்லரும் தன்
நாசிப் படைகளுக்கு ஆணையிட்டபோதினிலே
வீச குண்டை லண்டனுக்கு மியூசியத்தைத் தாக்காதே
என்றுதான் சொன்னான் ஏன் சொன்னான்? அங்குதான்!
அறிவுக் கருவூலம் அடங்கிக் கிடந்ததன்று

மோடையரோ? இந்தக் கேம கண்ண யோதையரோ
தெற்காசியாவின் சிறந்ததொரு நூலகத்தை
செக்கோ சிவலிங்க மென்றோ அறியாமல்
நக்கி முகர்ந்தும் நலமெதுவும் காணாமல்
கால் தூக்கி நின்று கழிவு செய்த பேதமையை
மறக்க முயன்றாலும் மனமதனைச் செய்திடுமா?

பாவியர்கள் எங்கள் படிப்புச் சுரங்கத்தைக்
காவு கொண்ட இந்தக் கயமைத் தனந்தன்னை
நாவு கொண்டு தூற்ற நமக்கேது சொல் உலகில்?
சாவு வந்த பின்னும் தமிழ் மீது பற்றுடையோர்
ஆவி இவரீது அழுதழுது சாபமிடும்
செய்வதையும் செய்துவிட்டு பொய்மையிலே ஊறியவர்
கண் தீப் புனல் சொரியும் கலைவாணித் தாயவளாம்
வெண்தாமரையானை வேதனைக்குள் ஆழ்த்திவிட்டு
புண்தீவிரம் குறையப் புணுகு தடவுகிறார்
தயக்கமெதுவுமின்றித் தமிழை அழித்தவர்கள்
இயக்கம் அமைத்தெமக்காய் என்ன செய்யப் போகின்றார்?
கல்வி தனை மதியாக் கயவர் எமக்காகக்
கல்சேர்த்து நூல் சேர்த்துக் காட்டுகின்றார் பம்மாத்து
ஆடைதனைத் தூக்கி அவர்கள் வெட்கம் போக்குதற்காய்
முகம் மறைத்து நிற்கின்றார் முழுவலகும் சிரிக்கிறது.

வார்த்தையினாற் சீறி வசைபாடி நின்றாலும்
ஆர்த் தெழுந்து இந்த அறிவிலிகள் தோற்றோட
போர்த்திறன்கள் காட்டிப் புயலாயடித்தாலும்

கழுதையறியாது கற்பூர வாசனையை
கல்வி அதற்கு வெறும் காகிதம் தான் தின்று விடும்
அறிவை அசைபோடும், ஆர்ப்பரித்துக் கூச்சலிடும்.

ஆதலினால் என்றன் அருமை உறவுகளே!
தீதே இயற்கையதாய்ச் செயல்புரிவோரால் உற்ற
வேதனையைத் தூக்கி வீசியெறிந்திடுவோம்.
பாதகர்கள் செய்யும் பழிக்கு மருந்தாக
கல்வியிலே ஊறிக் கரைதேர்ந்து நாமுயர்வோம்
இல்லங்கள் தோறும் இணையில்லா நூல்கள் பல
நாம் சேர்த்து எங்கள் நாட்டிற்காய்வைத்திடுவோம்

காய்ந்து வெடித்த கழித்தரையில் நீர் சேர
ஓய்ந்து விடாது உடன் முகிழ்த்துப் பூச்சொரியும்
ஆம்பர், ஒட்டி. அல்லி, அரவிந்தமாய் மலர்வோம்.
சாம்பரிலே நின்று பீனிக்ஸ் பறவைகளாய்
மீண்டும் எழுவோம் விரைந்துயர்வோம், இஃதுறுதி.

1. சிங்ஹலயா மோடையா (மடையர்) காம கண்ண யோதையா (சோற்றுத் துருத்திகள்) என்பது சிங்களவர் தமக்கே கூறிக் கொள்ளும் பழமொழி.
2. இது இலங்கையரசின் வெண்தாமரை இயக்கம்பற்றியது.

(இக்கவிதை 1 யூன் 2001ல் தீபம் தொலைக்காட்சியில் வாசிக்கப்பட்டது)

நன்றி: தேசம் (லண்டன்)
யூன்-யூலை 2003 (இதழ் 13) பக்கம் 22-23

தீயின் சுவடுகள்

சுப்பிரமணியம் ரதீஸ்வரன்

நான்- எனது

அம்மாவின் சேலைத் தலைப்பில்
பற்றியிழுத்து நடைபயிலும் காலத்தில்
அந்த அநியாயம் நடந்தேறியது - என
இப்போதுதான் எனக்குத் தெரியும் - ஏனெனில்
எனக்கு வயது மூன்று அப்போது
அதன் தாக்கத்தினை இன்று நான் காண்கின்றேன்.

தமிழரின் தனிப்பெரும் சொத்து

தென்னாசியாவின் முதலாவது நூலகமிது

உலகின் உயர்வான கையேடுகள்...

உயர்வான நூல்களின் பொக்கிஷமிது

ஏதொவொரு பத்திரிகையில் படித்த ஞாபகம்

தமிழரின் மூளைக்கு இட்ட தீயென - இன்றும்

மனதில் பதிந்து விட்டது எனக்கு- அடடா

அது எவ்வளவு சரியான கூற்று

ஆம் அநியாயத்தின் தாக்கத்தினை - இன்று

நாம் காண்கின்றோம்

சிங்கள அரசின் ஒட்டுமொத்த இனவாதம்

தமிழனின் அறிவால் தாண்டவம் ஆடியது- இது

உலகறியும் விடயம் - ஆனால்

எங்கள் உணர்வினை அறியமுடியாதே

1981ன் மே 30ம் நாளில்

உறைந்த காரிருளில் நடுநிசியில்

கொடிய அரக்கர்களின் கோழைத்தனமான செயல்

தமிழனின் அறிவை தோண்டிப் புதைப்பதற்கு
அடிக்கப்பட்ட சாவுமணியென யாரறிவார் அன்று

பாரம்பரிய பண்பாடுகள் செந்தீயில் செந்தணலானது
இனவாதம் கொக்கரித்தது - ஆனால்
எம்மவரால் அழவும் முடியவில்லை அடக்கவும் முடியவில்லை
அதன் தாக்கத்தினை இன்று நாம் காண்கின்றோம்.

ஏதேதோ கூறிய அன்றைய அரசும்
அதனை மறந்து கதைக்கும் பின்வந்த அரசும்
இனவாதத்தின் எடுப்பார் கைப்பிள்ளைகள் - தவிர
இறகுத் தடவல்களுமல்ல, பாசமுமல்ல - இது
உலகுக்குத் தெரியாது தெரிந்தாலும் உறைக்காது
ஏனெனில் நாம் தமிழர்கள் - இன்று
எம்மில் சிலர் மடை மந்திரிகளாக கதிரையேறி
கால்பிடித்து கைகோத்து இனவாதத்திற்கு
வால்பிடித்து பேசுகின்றார்கள்
இவர்களும் தமிழர்கள் தான் - ஆனால்
அன்று இட்ட தீயின் அத்திவாரமே
சிந்தனையற்ற இவர்களின் தோற்றம்- அதன்
தாக்கத்தினை இன்று நாம் காண்கின்றோம்.

விடுதலை உணர்வு ஊற்றெடுக்க
விடுதலை நோக்கி வீரர்கள் நகர்ந்திட
எதுவுமே வேண்டாமென சிலர் இருக்க
இடையில் பச்சோந்திகளாக பலர் தோன்றினர்
வெறும் மரமண்டைகளாக மதகில் குந்தியிருந்து
வலிந்திழுக்கும் வாலிபர் கூட்டம்
இடையிடையே அட்டகாசம்
இதைக்கேட்டால் சினிமாப்பாணி
கோயிலிலிருந்து கோடிவரை...
பெண்களுக்கு பெரியதொல்லை வயோதிபரும் உள்ளடக்கம்

குடியுடன் கும்மாளங்கள் இரவென்ன பகலென்ன
 இன்னவென்று சொல்லமுடியா கலாசார சீரழிவுகள்
 திருத்துவதற்கு நம்மவருண்டு - ஆனால்
 அடிதளமிடும் யாழ்ப்பாண நூலகமில்லை
 அன்றைக்கு இட்ட தீ - இன்றும்
 எரிகின்றது எம்மண்ணில்

எரிந்தது தான் போகட்டும் - அது
 இனவாதம் எமக்குத் தந்த வடுவாக இருந்து
 எம்மவரின் உணர்வினைத் தட்டியெழுப்பி
 சிந்திக்க விடுகின்றதா எனப் பார்ப்போமென்றால்
 அதையும் திருத்திவிட்டார்கள் - அதுவும்
 அந்தோ பரிதாபமாகப் போய்விட்டது
 இதைக்கூட தூரநோக்காக சிந்திப்பதற்கு
 எமது நூலகம் எமக்கில்லை - அதுவும்
 அன்றைக்கிட்ட தீயின் சுவடுதான்.

எச்சங்கள் இருந்திருந்தால் - எமது
 வருங்காலம் அவ் வக்கிரமங்களை அறிந்திருக்கும்
 உலகறிய எமது சோகம் தெரிந்திருக்கும்
 அதுகூட எமக்கில்லை இன்று
 என்ன செய்ய யாரை நொந்துபோக நாம்
 கல்வியில் கம்பீரமிழந்து களையிழந்து
 சூனியத்தை நோக்கி எமது சமூகம் - ஐயகூ
 அன்றைக்கிட்ட தீயின் சுவடுதான்
 இன்று தகிக்கிறது.

நன்றி: சுப்பிரமணியம் ரதீஸ்வரன்
 செம்பியன்பற்று, தாளையடி

வெள்ளையடிக்கப்பட்ட கல்லறை

ரொக்ஷினி, ஜே.

பேனாவைத் தொட்டு எழுதும்போது
என் மனசு தூசு தட்டப்பட்டு, சுத்தமாகிறது
இன்றைய ஆனந்தம் மக்களின்
கறள் துலக்கும் தேசிக்காயாகட்டும்

மனசு துண்டானது போல்
இந்த மண்ணிலும் துண்டுகள் தான்
நோகடித்துச் சிறுபான்மை மக்கள் - மன
விருப்புக்களைக் கொலை செய்தல் நீதியல்ல
யாழ் நூலகத்தை நாகமாய் சீறி அழித்தது
அன்றும் இன்றும் என்றும் எம்
மக்களின் அடிமனதில் பதிந்துள்ளது.

பேரினவாத அரசியல் தான் எமக்குள்ளே
பிரிவினையூட்டி உரசல்களால் உறுத்தியது
தலை நிமிர்ந்து எல்லோரையும்
உயர்த்தி வழிகாட்டிய நூலகம்
கொடுரர்களின் குண்டுகளால்
அழிக்கப்பட்டு தீச்சவாலையுடன்
சோகக் கண்ணீர் விட்டு எரிந்தது.

எத்தனையோ மனிதரை பூரணமாக்கியது
தான் பூரணமாகி நிற்க முடியாமல் துவண்டது
பிஞ்சுகள், இளசுகளின் உள்ளத்தில்
பாய்ந்த எதிர்கால வாழ்வுக்கு
பாழ்ப்பட்ட அரசியலின் பரிணாமம்

இணைப்புக்களைத் தின்று மனவேதனையைக் கூட்டி
சந்தோஷப் பட்டறைக்குள் பதர்கொட்டி மூடியது

உரிமையைக் கேட்கப்போய்

உயிர்மாயும் செயலாய்

உன்னை இழந்தோம்

அறிவுப் பொக்கிஷமே! உன்னை

அழித்தவர் எல்லோரும் கைகட்டி

சமாதானம் என்ற போர்வைக்குள்

உருக்குலைந்த உன்னை

பூசி மெழுகி ஊர் உலகத்துக்கு

வெள்ளையடிக்கப்பட்ட

கல்லறை போன்று வெளிக்காட்டுகிறார்கள்.

அன்று நீ கொண்டிருந்த அறிவுத்தேட்டத்திற்கும்

அழகுக்கும் இணையாகாதம்மா இன்றைய உனது தோற்றம்- எனினும்

நீ தலைநிமிர்ந்து உயர்ந்து தமிழர் வாழ்வுக்கு ஒளிகொடுத்து

பிரகாசிக்க வேண்டும் - அப்போது தான்

உன்னை அழித்தவர்கள் உணர்ந்து கொள்வர்.

நன்றி: ஜே.ரொக்ஷினி

நான்காம் கட்டையடி, ஆனைக்கோட்டை

நெற்றி மண்

சு. வில்வரத்தினம்

சங்கப் பலகையிலே
சரிக்கட்டி வைத்த தொட்டில்.
தொட்டிலிலே கண்வளர்ந்திருந்தவை
குழலும்தான்; யாமும்தான்; முழவும்தான்:
மனித முயல்வின் திறன் முழுதுந்தான்.

தொட்டிலுக்குக் காவலாய்
ஆயகலைகளின்தாய்.
மடியிலே மழலையென வீணை.
வீணையை மெலிதாய் மீட்டியதென்ன
மேவும் மாலைப் பொழுதும் சாய,
பிறைவெண் குருத்தைச் சப்பியபடி
பிளிறியெழும் கரிய இருள்.

இருளின் அடர்வு:
ஊடுபத்தி அவியும் சுடரின்
புகை: குமைச்சல்:
துர்வாடையின் அடைவு:
துட்டாத்மாக்களினதேதான்.

உள்ளக் கமலங்களை ஓங்கி மிதித்தபடி
கொள்ளிக்கண் பரிகலங்கள்
கலைவளரும் தொட்டிலுக்குத்
தீமூட்டி விட்டு
கோட்டையின் கபாடங்களினுள் மறைந்துகொள
தீமூண்டெரிகிறது.

எரிகின்ற தீயிடை குழலும்தான்: யாமும்தான்:
முழவும்தான்; மனித முயல்வின்
திறன் முழுதும்தான்.

பிள்ளைத் தமிழின் பிடிசாம்பரள்ளிப்போய்
மாவலியில் கரைப்பமென
வாடி போட்டிருந்தவரின் வஞ்சமனத்தகத்தே
போலும் தீ மூண்டெரிகிறது.

தீயின் வீச்சம் திசைகளைச் சுட்டது:
வீசு தென்றலைச் சுட்டது:
வீங்கிள வேனிலைச் சுட்டது:
வீணை மீட்டியிருந்த தாயின்
நாத மணித்தளிர் விரல்களைச்
சுட்டபோதங்கு
மாசில் வீணை நரம்புகள் கேவின:
குழலும் குழல்வழிப் பல்லியமும் தேம்பின:
முழவின் ஏங்கின மனிதமுயல்வின் திறனெலாம்.

தாயவள்,
தமிழ்தம் உணத்தந்த கலைத்தெய்வதம்,
பூண்டிருந்த வெள்ளைப் பணியெலாம் புகைபடர,
ஆயகலைகளெலாம் அவளைச் சூழநின்று
பாலுக் கிரந்தமுத பரிபாடலைநான்
எப்படிப் பாடுவேன்?

பாடத்தான் வேண்டும்!
காற்றிலேறி, சுனைகடலை, நெருப்பாற்றை,
மலைமுகடுகளைக் கடந்து
செல் எனச் செல்லுமோர் பாடலை.

கபாட புரங்களைக் காவுகொண்டபின்னும்
காலத்தால் சாகாத தொல்கனிமங்களின்
உரமெலாம் சேரப் பாடத்தான் வேண்டும்.

ஏடு தொடக்கிவைத்து என்னம்மை
மண்ணிலே தீட்டித் தீட்டி எழுதுவித்த
விரல்முனையை தீயிலே தோய்த்து
திசைகளின் சுவரெலாம் எழுதத்தான் வேண்டும்
எழுகின்ற யுகத்தினோர் பாடலை.

(யாழ் பொது நூலக எரிப்பைக் குறித்து விசாரணை வேண்டுமெனக்
கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டபொழுது என்னுள் நிறுபூத்துக்கிடந்த
உணர்வுகள் கிளறப்பட எழுதப்பட்ட கவிதை இது- சு.வில்வரத்தினம்
6.11.1994)

நன்றி: நெற்றியண், சு.வில்வரத்தினம்
திருக்கோணமலை: கூடல்பதிப்பகம், 1வது பதிப்பு, ஏப்ரல் 2000

ஓ யாழ் நூலகமே!

க. வீரகத்தி

தெய்வம் கண் அயர்ந்ததோ?
தேவதைகள் உறங்கினவோ?
அட்டதிக்குப் பாலகரில்
ஆரேனுங் கண்டிலரோ?
விண்மீனும் முழுமதியும்
விண்படர்ந்த தீப்பிழம்பின்
வெம்மைக்கு ஆற்றாமல்
வேர்த்துஓடி ஒளித்தனவோ?

ஐயகோ தெய்வமே!
ஜீவ கருணையே
ஜீவன்என மையமிடும்
போதி சத்துவத்தின்
'ம(ஹா)யான' மண்ணிலே
நவீன மிலேச்சர்களின்
'இலங்கா தகனம்' செய்
ஈன அனுமர்களின்
வெறியாட்டு விபரீத
வெந்தணலுக் கிரையாகி
அஸ்தி கரைப்பதற்கும்
அணுவேதும் இல்லாமல்
சூனியத்திற் சூனியமாய்
சயமிழந்து நிற்கின்றாய்!

படிப்பகத்தைப் பாழடித்தார்
பரம்பொருளே இதுமுறையோ?

முன்னோரின் பொன்னான
மெய்ஞ்ஞானச் சுவடியெலாம்
கண்ணாலே காண்பதற்கும்
கதியிழந்து விட்டோமே

இரத்தம் உறைந்துவிட
என்ஆவி துடிக்கிறதே
கண்களிலே கங்கை
கரைகடந்து பிரவகிக்கப்
பித்தாகிப் பேயாகிச்
சித்தம் கலங்கினமே!

எங்கள் இளம்பயிர்கள்
ஏற்றம் எழுச்சியுறும்
மூலதனம் ஆன
மூளைவளம் எல்லாம்
முற்றாய் இழந்துவிட
வெதும்புகிறாள் யாழ்நங்கை,
விதிர்க்கின்றாள் யாழ்மங்கை,
வீணையொடிந்து
விழி ரத்தம்கக்க
திக்கெட்டும் நோக்கிப்
பாஞ்சாலி ஆகிப்
பெளதிகத்தை நினைக்கின்றாள்!

ஓ! யாழ் நூலகமே!
உனக்காக இல்லை.
நமக்காக, நமது
பட்டைவிட்ட சுயநலம்
பாசாங்கு பம்மாத்து
சாதிச் சமூக்குஆதி
துட்ட குணங்களெலாம்

ஒட்டுமொத்தமாய் உடைய
 நமக்காகத் தீக்குளித்தாய்!
 ஈழமெல்லாம் புனிதம் உற
 நடுநிசியில் தீக்குளித்தாய்!
 வரலாற்றைக் கடந்துநீ
 வாழ்த்தான் போகின்றாய்!

நாளையுனது நவீன மறுமலர்ச்சி!
 நாளை மறுநாள்,
 நமது இளம் தலைமுறையின்
 நவயுகத்துப் புதுமலர்ச்சி!
 புத்துலகப் பூரிப்பு!

நன்றி: கிருதயுகம்
 வைகாசி-ஆனி 1981

ON THE JAFFNA LIBRARY ARSON: 1981

S.Karunanandarajah (in Tamil)

Translated into English by

Gopan Mahadeva

Why did they plot this despicable act? The schemers, did they prefer to sever
Their noses and appear before us as ill omen to dampen our path to progress?
Why did the dastards commit this cowardly crime? What profits have the fools
Reaped, and what gain has anyone made by burning this, our ancestral wealth?

What ills did all those ancient books in English, some in certain Aryan tongues,
Most in our own sweet Tamil, and some even in Sinhalese, with their age-old,
Accumulated wisdom, which were of practical use in noble and friendly ways,
What harm did these works do to them to be set on fire and burnt all together?

Did they think they were setting a trap to slow the flow of the learning streams
In the domains of Goddess Tamil? Didn't they pound just empty mortars of wood?
Why did these mean folks attempt to beat the bright sun with part-burnt firewood?
Did they try to demolish our culture and us, by damaging this, our nation's gem?

Why did these halfwits empty their trash-bins of hate into the pure, refined pool
Of wisdom, to block the flood and flow of enlightening knowledge and truth?
Having failed to coax out dust, which shut their sights, with gentle wash-and-wipe,
These dolts decided to pierce their eyes with pins, thus forever becoming blind.

History is laughing at these misguided miscreants who, with their very hands
Have filled their eyes with grimy sand. Humanism is frowning at and lamenting
The survival yet, in its midst, of these ill-bred specimens who mar its grandeur.
Good Earth stares helpless at these twits who've smudged her face with excrement.

The whole world is laughing in derision at these laze-driven louts who have
Their lowliness of passion broadcast with tom-toms, pretty well by their own acts.
The entire world is sobbing with shyness at the foolishness of these fanatics
Who had really cut off their noses to treat themselves against common cold.

What use laughing at them now? What use crying day-and-night at our plight,
Now that our Goddesses of Learning and Wealth are all but dead? How many
Senses do these two-legged fire ants that ate our much-prized books possess?
Who, did these dog-brained persons think, will gain from their damaging act?

Why did these mean men strive so hard to maim for good this world's wisdom?
Like spitting in the huge wide sea to make it mean, like trying to mask the sweet
Fragrances of the Arabian Jasmine by throwing at it smelly sediments from drains,
Like trying to block out the moon with their bare hands, did these evil men try

To disgrace golden Mother Tamil, world's ancient and elegant lamp of learning?
Who has really lost by their sub-human action of garlanding the most holy statue
Of our temple with prickly thorns? Is it only ancestral Tamil Eelam where we're
Rooted deep, that lost? Is it just the Tamil language that has lost? No, not so!

But the world itself has lost by the arson committed on our Jaffna's Library.
All those learned, in the world, have lost thereby, That's why the whole world
Is thinking, with fingers on noses, how this slinging of mud could occur,
How such base-passions sprout, how such enmities are born between men!

Who are these offenders? Which dense jungles' hyenas and jackals are they?
Why did they think of such despicable acts? Never in the history of this world
Had anyone performed such a horrible crime; never before have human beings
Suffered such losses to their glorious civilizations. Nowhere in world's annals!

Even Hitler who authored atrocities, being soaked up in his fascist doctrines,
Never gave any such orders to his henchmen or troops. Even while allowing
The bombing of London in WW-2, he instructed them to spare the Museums.
Why? Because he knew that therein lay the seed of knowledge and wisdom.

Are these men mere fools? Or, are they rice-guzzling hollow balloon-bags,
To destroy our precious Library, popular as the best in all of South Asia then,
Without the brains to discern Lord Siva's Lingam stone from simple gneiss,
And to have lifted one leg and urinated without finding out on what or where?

Even when we choose to forget all these, our minds are not fully cooperating!
We find it hard to decide on the most fitting words from world's dictionaries
To describe their shameful and cowardly act, in having sacrificed our abode
Of learning to some devil they worship. Even long after we are dead and burnt,

The souls of Tamils who love their language and heritage will sob loud and curse Those culprits. Having done what they did, those hypocrites soaked in falsehood, Having wounded the heart of our Goddess of Learning seated on her white lotus With tears of fire triggered by their act, they are applying puny drops of perfume

To her bleeding heart. Those who unhesitatingly destroyed our Tamil treasure Are now pretending to form a movement to rebuild this monument. Will they Do anything concrete? That mean clan which showed no regard for our centre Of learning is pretending to collect bricks and books for building it back for us.

They are lifting their garments to their faces to shield their shame, and the world Is laughing at their Folly. Even if we use our skills-with-words and vilify them As we now do, even if we become storm and defeat these ignoramuses in warfare, Still we should not forget that donkeys never learn of the fragrance of perfumes.

They do not respect education. Books are just paper for donkeys to bite and eat, And they regurgitate knowledge only as eaten paper, and then they loudly bray. Therefore, dear kinsmen, let us remove the pain inflicted by those whose nature Is to do evil, and throw that pain far away. As an antidote for their poisoned act,

Let us dedicate ourselves to diligent learning and research, and rebuild our nation. Let us collect rare and useful books from everywhere, in thousands, in each home And keep them for our country being freed. Let us take cunning cues from trees And blooms like bamboo, lilies and lotus, which start re-sprouting, and flowering As soon as water returns, even after months, in dried and cracked up clayed soils. We will rise again very soon from our ashes, like the phoenix. Of that we're sure!

Acknowledgement: S.Karunanandarajah (Yuga Sarathy)

Professor Kopan Mahadeva

Murder

M.A.Nuhman in Tamil

Translated into English by S.Pathmanathan

Last night
I dreamt
Buddha was shot dead
by the police, guardians of the law.
His body drenched in blood
On the steps
Of the Jaffna Library.

Under cover of darkness
Came the ministers,
"His name is not on our list,
why did you kill him?"
they ask angrily.

"No sirs, no
there was no mistake.
without killing him
It was impossible
to harm a fly-
Therefore..." they stammered.

"Alright, then
hide the horpse."
The ministers return.

The men in civvies
dragged the corpse
into the library.

They heaped the books
ninety thousand in all,
and lit the pyre
with the Cikalokavadda Sutta.
Thus the remains
of the Compassionate One
were burned to ashes
along with the Dhammapada.

Acknowledgment: *Himal Southasian*, Volume 26, No 1 p.188

எரிப்பதால் வரலாற்றை திருத்தி எழுத முடியுமா?

என்.செல்வராஜா

நூல்களை எரிப்பதும் நூலகங்களை எரிப்பதும் அறிவுஜீவிகளை அழிப்பதும் தமக்குப் பாதகமானதெனக் கருதும் மாற்றுக்கருத்தை இல்லாமல் செய்வதற்கான வழிமுறைகளாக உலகெங்கினும் உள்ள அரசியல் அதிகார வர்க்கங்களினால் நீண்டகாலமாகப் பின்பற்றப்பட்டு வந்துள்ளது.

மடாலயங்களில் சேகரித்து வைக்கப்பெற்ற நூல்களை எதிரிகள் அழித்தார்கள், அலெக்சாந்திரியா நூலகத்தை நிர்மூலமாக்கினார்கள் என்பதெல்லாம் வரலாறு. பப்பைரஸ் என்னும் பத்திரிகைத்தாளின் முன்னோடி அறியப்படாத அந்நாளில் இருந்த நூல் ஒரு பிரதியோ, சில பிரதிகளோ ஏடுகளிலும், களிமண் தகடுகளிலும் எழுதப்பட்டுப் பேணப்பட்டு வந்திருந்தன. அவற்றை அழிப்பதன் மூலம் அதிகார வர்க்கம் அதிலிருந்த கருத்துக்களை குழி தோண்டிப் புதைப்பதில் ஓரளவு வெற்றி கண்டிருக்கலாம். அன்று மட்டுமல்ல இன்று அச்சியந்திரம் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிற்காலத்திலும் இந்த நடைமுறையைக் கைக்கொள்வதினால் இவர்கள் எதைச்சாதித்து விட்டார்கள்?

கி.மு. 213இல் புராதன சீனாவின் சக்கரவர்த்தி Shih Huang-ti. ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட பெருஞ்சீனப் பேரரசின் முதலாவது மன்னராகத் தன்னைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டவர். இவர் தான் சீனப்பெருஞ்சுவரைக் கட்டுவிப்பதில் முன்னோடியாயிருந்தவர். தனது ஆட்சிக் காலத்தில் தான் சீன வரலாறு எழுதப்படவேண்டும் என்ற நோக்கில் விவசாயம், விஞ்ஞானம் மற்றும் எதிர்வு கூறும் சாத்திர நூல்களைத் தவிர்த்த அனைத்து நூல்களையும் சீனாவில் எரித்துவிடும்படி உத்தர விட்டிருந்தார். மாய மந்திரக்கலைகளின் பாலிருந்த இவரது அதீத ஈடுபாட்டுக்கு கன்பூசிய கொள்கையாளர்களினால் தெரிவிக்கப்பட்ட மாற்றுக் கருத்தும் இந்த முடிவுக்குக் காரணம் என வரலாற்றாய்வாளர்கள்

கருதுகின்றனர். தடைசெய்யப்பட்ட நூல்கள் பற்றிக் கலந்துரையாடுவதே மரணதண்டனைக்குரிய குற்றமாகப் பிரகடனப்படுத்தியிருந்தார். இதன் மூலம் எதிர்பார்த்த நீடித்த ஆட்சி அவருக்குக் கிடைக்கவுமில்லை. பெருஞ்சீன வரலாறு திருத்தி எழுதப்படவுமில்லை. சீன உளவியல் கருத்துக்கள் உலகப்புகழ்பெறத் தவறவுமில்லை.

மாறாக, கி.மு.206 இன் பின் அவரது ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய ஆட்சியாளர்களால் சீன இலக்கியம் செழிக்கவைக்கப்பட்டது. ஆவணக் காப்பகங்கள் உருவாகின. பழைய வரலாறு பேண வழிகோலப்பட்டது.

கிரேக்கத்தில் அலெக்சாந்திரியா நூலகம் கி.மு.283இல் பல்லாயிரம் ஆவணச் சேகரிப்புகளால் பெருமை பெற்றிருந்தது. ஏதென்சின் பலநூறு நாடகப்பிரதிகள் அங்கிருந்தன. அரிஸ்டாட்டிலின் சொந்தச் சேர்க்கைகள் கிரேக்க இலக்கியங்கள் அனைத்தும் அந்த நூலகத்தில் பேணப்பட்டு வந்தன. நவீன பொது நூலகச் சிந்தனை இங்கு தோற்றம் பெற்றிருந்தது. பல்வேறு படையெடுப்புக்களால் இவை சேதமாக்கப்பட்ட போதும் கிரேக்க இலக்கியமோ அரிஸ்டாட்டிலின் தத்துவங்களோ மறைந்து விடவில்லை.

தமிழகத்தில் சோழர் கால சாசன ஆவணங்களிலே அடிக்கடி இடம்பெறுகின்ற சரசுவதி பண்டாரகங்கள் என்பது அக்காலத்தில் இருந்த நூலகங்களே என்பது வரலாற்றாய்வாளர் கூற்று. இவை பின்னாளில் சரஸ்வதி மகாலயம் என்றும் குறிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. படையெடுப்புக்களால் நூலகங்கள் அழிந்த போதிலும் இங்கு பேணப்பட்டு வந்த தமிழ் இலக்கியங்கள், இந்து சமயத் திருமுறைகள் எவையும அழியாமல் இன்றும் நிலை பெறுகின்றன.

ஜேர்மனியில் ஹிட்லரின் ஆட்சிக் காலகட்டத்தில் மே 1933 இல் இடம்பெற்ற நூல் எரிப்புக் கொண்டாட்டமும் எமக்கு வரலாற்றில் சீன மன்னன் Shih Huang-ti யின் நடவடிக்கைகளை நினைவூட்டுகின்றன. அன்று ஹிட்லரின் நாசி ஆதரவாளர்களால் நூல்கள் பலாத்காரமாகப் பறிமுதல் செய்யப்பட்டும் சேகரித்தும் எரிப்பதற்காகப் பொது இடமொன்றில் மலையாகக் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த அறிவியல் மற்றும் வரலாற்று நூல்களின் முன்னால் நின்று அன்றைய நூல் எரிப்பு வைபவத்தை சம்பிரதாய பூர்வமாகத் தொடக்கி (எரித்து)

வைத்துப் பேசும் போது ஜேர்மானிய கொள்கைத்திட்ட மந்திரி ஜோசப் கொயபெல்ஸ் (Joseph Goebbels) கூறிய வாசகங்கள் இவை: 'அடுத்த ஆயிரம் வருடங்களுக்கு ஜேர்மானிய வாழ்க்கை முறையே உலகெங்கும் விதந்து பேசப்படப்போகின்றது. இன்று கொழுந்து விட்டெரியப் போகும் இத்தீயின் சவால்கள் ஒரு பழைய சகாப்தத்தின் முடிவைத் தெரிவிப்பதுடன் புதிய சகாப்தத்தின் மலர்வுக்கும் ஒளியூட்டப் போகின்றது. வரலாறு திருத்தி எழுதப்படுகின்றது.'

தமது அதிகார வலிமையால் ஜேர்மனியர்களின் பழைய வரலாற்றை இந்த நூல் எரிப்பால் ஜோசப் கொயபெல்ஸ்ஸாலும் அவரது அதிகாரவர்க்கத்தாலும் துடைத்தெறிய முடியவில்லை. மாறாக அந்த எரிப்பின் பின் எஞ்சிய சாம்பல் தான் அவர்களது முகங்களில் கரியாய் நிலைத்தது.

சமகால நிகழ்வுகளை நாம் பார்ப்போமானால், 1981இல் எமது தாயக மண்ணில் தமிழ் இன அழிப்பைத் திட்டமிட்டவர்கள், யாழ்ப்பாண நூலகத்தை எரித்தார்கள். ஈழநாடு பத்திரிகைக் கட்டிடத்தை எரித்தார்கள். அவர்கள் கண்டது என்ன? பல வருடங்களாகியும் அந்த ரணம் மாறாத நிலையில் உலகளாவிய ரீதியில் யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றிப் பேசப்படும் நிலை உருவாகியது. அந்த எரிப்பின் பின் விடுதலைப்போராட்டம் பற்றிய தீவிரம் அதில் அதுவரை அக்கறைப்படாதிருந்த பல புத்தி ஜீவிகளையும் அரசியலுக்கு அப்பாலும் கவர்ந்தது. மேலும் பல்லாயிரம் விடுதலைப் போராளிகளை போராட்டம் உள்வாங்கியது. இன அழிப்பு மற்றும் ஈழ விடுதலைப்போராட்டம் பற்றிய செய்தியை, யாழ். நூலக எரிப்பு உலகின் மூலை முடுக்கெல்லாம் எடுத்துச் சென்றது. அன்று அங்கிருந்த ஒரே ஒரு பத்திரிகை ஈழநாடு ஏரியுண்டதன் பின் என்ன நடந்தது என்று பாருங்கள். எத்தனை பத்திரிகைகள் அங்கு பின்னர் முளைவிட்டன. இங்கு புகலிடம் வரை அல்லவா அவை படர்ந்துள்ளன. இது தான் வரலாறு. இவை எல்லாம் 1981 மே 31ம் திகதி ஊரடங்கு நள்ளிரவில் இலங்கை அரசின் காவலர்கள் உரசிய ஒரு தீக்குச்சியின் பலாபலன்.

பொஸ்னியாவில் 1890 இல் கட்டப்பெற்று 155,000 அரிய நூல்கள் உள்ளிட்ட ஒன்றரை மில்லியன் நூல்களைக் கொண்டிருந்த தேசிய, பல்கலைக்கழக நூலகங்களை சேர்பியர்கள் ஆகஸ்ட் 1992

இல் மூன்று நாட்களாக முயன்று எரித்தார்கள். விளைவு? உலக அரங்கில் பொஸ்னியாவின் விடுதலைக்கான ஆதரவுக்கரம் நீட்டப் பட்டது. பல்வேறு நிறுவனங்கள் உலகெங்கிலும் இருந்து பொஸ்னிய ஆவணங்களைச் சேகரிக்கும் இயக்கத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். அத்துடன் இலங்கை போலவே பொஸ்னிய - சேர்பிய தகராறும் உலக அரங்கில் வெளிச்சத்துக்கு வந்தது.

2000 மார்ச் 9ம் திகதி, கியூபாவின் நூலகங்களின் நண்பர்கள் என்ற அமைப்பு வெளியிட்ட ஒரு அறிக்கையில், ஸ்பெயின் அரசு கலாச்சார உதவித்திட்டத்தின் கீழ் கியூபா அரசுக்கென அன்பளிப்புச் செய்த நூற்றுக்கணக்கான நூல்கள் கொண்ட பொதிகள் எரிக்கப்பட்டு, புதைக்கப்பட்டு மறைக்கப்பட்டு விட்டதாகக் குற்றஞ்சாட்டியுள்ளது. கியூபாவின் மோசமான தணிக்கை விதிகளை அறிந்திராத வெளிநாட்டு உதவி நிறுவனங்கள் அனுப்பும் நல்லெண்ண உதவிகள் எதுவும் கியூபாவின் நூலகங்களை பெரும்பாலும் அடைவதே இல்லை என்பதை இந்த அமைப்புக்கள் அறிவதில்லை. இப்படி அழிக்கப்படும் நூல்களில் அரசியல் சித்தாந்தங்களையோ, சர்வதேச மனித உரிமைப் பிரகடனங் களையோ பிரதிபலிக்காத சாதாரண அறிவியல் நூல்களும் சிறுவர் நூல்களும் அடங்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சல்மான் ருஷ்டிக்கு மரண தண்டனை விதித்ததும் ஈரானிய கொடும்பலிகளின் திட்டம் பலித்ததோ என்னவோ ருஷ்டியின் நாவல்கள் உலக அரங்கில் விழுவிறப்பாக விலை போயின. அந்த எழுத்தாளனை உலகின் மூலை முடுக்கெல்லாம் பிரபல்யப்படுத்தியது. சும்மா கிடந்த சங்கை ஊதிக் கெடுத்த ஆண்டியின் கதையாக முடிந்த வரலாறு இது மட்டுமல்ல.

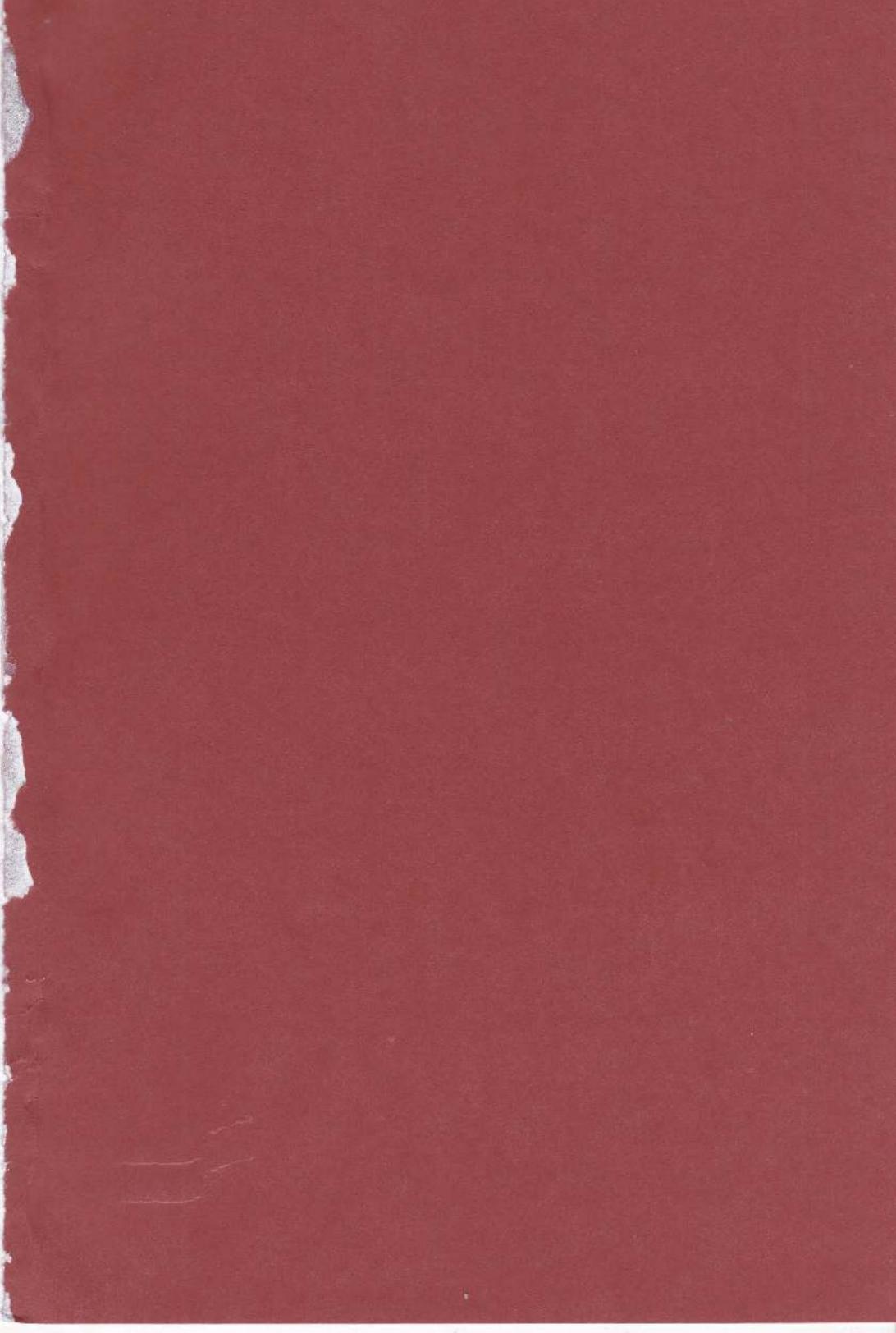
ஜே.கே.ரோலிங் இன் சிறுவர் நாவலான ஹரிபொட்டர் (Harry Potter and the Sorcerer's Stone) 1999-2000 இல் சினிமாவாக்கப்பட்டு வெளிவந்ததும், சில கிறிஸ்தவர்கள் பாதிரியார் Jack D Brock என்பவரின் தலைமையில் நியு மெக்சிக்கோவின் கிறிஸ்தவ சமூக தேவாலயமான அலாமொகோர்டோ தேவாலயத்தில் திரண்டெழுந்தனர். அந்த நூல் மாந்திரீக மாயாஜாலங்களுக்கு எதிரான கிறிஸ்தவ இறையியலின் நம்பிக்கையை கேலிக்குள்ளாக்குகின்றதென்பது அவர்களது குற்றச் சாட்டு. இதன் வெளிப்பாடாக அந்த நூலின் பிரதிகளை ஆலயத்தின்

உறுப்பினர்கள் எரித்து அழித்தார்கள். விளைவு ஜே.கே. ரோலிங்கை கண்டு கொள்ளாதவர்களெல்லாம் அவரது நூல்களைப் பற்றிய தேடலில் தம்மை ஈடுபடுத்தினர். விளைவு? வறுமையில் உழன்ற அவரை இன்று உலகின் பெரும் பணக்காரர்களின் வரிசையில் வரலாறு இடம் பெற வைத்துள்ளது.

நூல்களையோ நூலகங்களையோ தற்காலிகமாக புவியியல் வரையறைக்கும் அதிகார வரம்புக்கும் உள்ளே வைத்து அழிக்கலாம். ஆனால் நவீன ஊடக வளர்ச்சி மிக்க இந்நாளில் தொடர்ந்தும் எவ்வளவு காலத்துக்குத் தான் இத்தகைய அநாகரீக முறைகளை அதிகாரவர்க்கம் பின்பற்றப் போகின்றது? தாங்கள் விரும்பாத பக்கங்களை கிழித் தெடுத்து அழிப்பதன் மூலம் வரலாற்றை ஒரு சிலரின் பார்வையில் இருந்து சில காலங்களுக்கு அப்புறப்படுத்தலாம். அதுவே முழு உலகின் பார்வையையும் அந்தக் கிழிந்த பக்கங்களின்பால் பின்னர் தீவிரமாகச் செலுத்த உதவும் என்பதை அதிகார வர்க்கம் உணரவில்லையா என்ன?

நன்றி:

குருத்து, மாத இதழ் (சுவிட்சர்லாந்து), வீதை 1, குருத்து 9, ஜூன் 2003
வைகறை (கனடா), பொழுது 04, இதழ் 161, வைகாசி 23, 2008
சுடரொளி, இரு மாத இதழ் (லண்டன்), சுடர் 4, ஒளி 24, வைகாசி-ஆனி, 2008

இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு தமது மனதுக்கு நெருக்கமானதொரு அறிவாலயத்தை அநியாயமாகப் பறிக்கொடுத்த ஒரு இனத்தின் வலிமிகுந்த வரிகளைக் கொண்டுள்ளது. இத்தொகுதியிலுள்ள கவிதைகள் பல்துறை சார்ந்தவர்களாலும், பல்வேறு இலக்கியத்தரம் கொண்டவர்களாலும் அவ்வப்போது எழுதப்பட்டவை.

இத்தொகுப்பில் ஈழத்தின் முதுபெரும் கவிஞர்களான முருகையன், எம்.ஏ. ருஹ்மான், சோ. பத்மநாதன், பண்டிதர் விரகத்தி, சு. வில்வரத்தினம் போன்றோரின் கவிதைகளும் உள்ளன. சாம்பல் குவியலின் நடுவே நின்று தீ தின்ற நூல்களின் பக்கங்களின் கருகிய நெடியைச் சுவாசிக்கப்படி எழுதப்பட்ட ஒரு அமெரிக்கப் பயணியின் கவிதையும் இதில் அடங்கியுள்ளது. தாயக மண்ணில் வாழ்ந்துவரும் மாணவச் சமூகத்தை நோக்கி "யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றிய கவிதை எழுதுங்கள்" என்றதும் தாம் நேரில் காணாத போதிலும் கேள்வி ஞானத்தில் அதனைக் கவிதையாக எழுதிய சாதாரண பள்ளி மாணவரின் கவிதைகளும் உண்டு. புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தபோதும் மனதில் மாறாக வலிகளைச் சுமந்து நிற்கும் புகலிடக் கவிஞர்களான யுகசாரதி-கருணானந்தராஜா, இளைய அப்துல்லாஹ், வேதா இலங்காதிலகம், நகுலா சிவநாதன் போன்றோரின் கவிதைகளும் இதில் அடங்குகின்றன.

மொத்தத்தில் பல்வேறு காலகட்டங்களிலும் பல்வேறு ஊடகங்களிலும் வெளியாகிய கவிதைகளைத் தரம்பிரித்துத் தேர்வு செய்யாமல், அவரவரின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்து முடிந்தவரை நிறைவை நோக்கியதாக இந்நூல் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளது.

என். செல்வராஜா: ஈழத்து நூலகவியல் துறையிலும் வெளியீட்டுத் துறையிலும் நன்கு அறிமுகமான இவர் சுன்னாகம் இராமாதன் கல்லூரியில் தன் நூலகப் பணியை ஆரம்பித்து பின்னர் யாழ். சர்வோதய மத்திய நூலகம், இவ்லின் இரத்தினம் பல்லினப் பண்பாட்டியல் நிறுவன நூலகம், இனத்துவ ஆய்வுக்கான சர்வதேச நிலையத்தின் கொழும்புக் கிளையின் நூலகம் ஆகியவற்றில் பணியாற்றியவர். அயோத்தி நூலக சேவைகள் நிறுவனத்தின் தாபகரான இவர் அந்நிறுவனத்தினூடாகப் பல நூலகவியல் சார்ந்த நூல்களை வெளியிட்டு வருகின்றார். தற்போது இங்கிலாந்தில் வசித்துவரும் இவர் அங்கும் புத்தகப் பண்பாட்டை ஊக்குவிக்கும் முயற்சிகள் பலவற்றிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றார்.

ISBN 978-0-954944-10-0

விலை ரூபா 350.00